

Junij 2016

OŠ ŠENTJANŽ PRI DRAVOGRADU

Nika Marčič, 4. razred

ŠENTJANŠČICE

PRVI RAZRED	1
DRUGI RAZRED	3
TRETI RAZRED	4
ČETRTI RAZRED	7
PETI RAZRED.....	11
ŠESTI RAZRED	14
SEDMI RAZRED.....	17
OSMI RAZRED.....	24
DEVETI RAZRED.....	28
FOTOUTRINKI.....	30
NAGRAJENI PRISPEVKI	35
BRANJE IN BRALNA ZNAČKA ...	50
DEJAVNOSTI.....	51
PROJEKTI.....	53
DOSEŽKI UČENCEV	55
FOTOUTRINKI.....	60

RAZREDI SE PREDSTAVIJO

Drevo spominov

Prvošolčki smo se zelo razveselili, ko smo izvedeli, da bomo kot prva generacija ob igrišču v Šentjanžu posadili svoje drevo spominov – lipo in s tem prinesli v kraj novo življenje. Hkrati pa bo to drevo za nas lep večni spomin na šolska leta. Na drevesu bo visela tudi tablica z letnico naše generacije. Idejo za izvedbo te akcije je dal naš bivši sokrajan Matjaž Ferarič.

Prišel je težko pričakovan torek, 19. 4. 2016. Skupaj z učiteljicama Tatjano in Andrejo smo se odpravili do igrišča, kjer so nas že čakali predstavniki KS Šentjanž, ga. ravnateljica ter g. Matjaž Ferarič. Ker je bil za nas to poseben dan, smo pripravili tudi kratek program. Naučili smo se deklamacije ter zapeli pesmice. Nato smo lipo posadili in v spomin na ta dan je vsak od nas prejel knjigo Kostanj, hrast in breza, ki jo je napisal g. Ferarič.

Za našo lipo bomo lepo skrbeli in se v njeni senci večkrat odpočili. Čez leta, ko bo naša lipa že velika, se bomo radi vračali k njej ter obujali spomine na svoje sošolce in prijetne dogodke iz šolskih dni.

Učenci 1. razreda z učiteljicama Tatjano in Andrejo

Zarja Breznik, 1. r

Julija Lampret, 1. r

Tia Zajamšek, 1. r

Nežka Konečnik, 1. r

Max Tomšič, 1. r

Jana Hranjec, 1. r

Tia Zajamšek, 1. r

DRUGI RAZRED

Kaja Razgoršek, 2. r

Zala Založnik, 2. r

Kaja Razgoršek, 2. r

Kaja Razgoršek, 2. r

Rok Škrabec, 2. r

Gašper Rotovnik, 2. r

Tia Grubelnik, 2. r

Taja Poharnik, 2. r

RAZMIŠLJANJA O NARAVNIH IN DRUGIH NESREČAH

POŽAR

Iz majhnega ognja lahko nastane velik požar. Požar lahko povzročita strela ali človek. Če vidimo požar, moramo poklicati gasilce. Manjši požar lahko pogasimo sami. Kjer je požar, je zelo vroče. Tudi živali zbežijo na varno. Požar lahko gasijo tudi s helikopterji. Če nismo previdni z ognjem, lahko kar hitro pride do požara. Zato pazimo, kako ravnamo z ognjem.

Jan ŠKRABEC

Ko pride do požara, pokličemo gasilce. Medtem ga poskusimo pogasiti z gasilnim aparatom ali z vodo. Če gori električna naprava, je ne gasimo z vodo. Če gori človek, ga odenemo z deko. Poskrbeti moramo za svojo varnost. Gasilci lahko rešujejo v požaru zato, ker imajo oblečene zaščitne obleke. Če je suša, ne smemo kuriti v naravi. V starih časih so bile hiše lesene in je požar uničil celo hišo. Otroci se ne smemo igrati z ognjem, ker lahko povzročimo požar.

Sergeja ŽVIKART

Kadar zagori, pokličemo 112. Pri požaru se razvijejo strupeni plini in zelo visoka temperatura. Požar se ob vetru hitro širi. Če zagori v stolpnici, je zaradi višine težje reševati ljudi in gasiti. V naravi ne kurimo, še posebej ne, če je suho. V hiši pazimo, da ne zagori na štedilniku. Nevarna je tudi elektrika. Manjši požar poskusimo pogasiti sami. Pri večjem požaru pokličemo na pomoč. Za gašenje požara uporabljamo različne pripomočke. Najbolje pa je, da poskrbimo, da do požara sploh ne pride.

Matic RAZBORNIK

POPLAVE

Naravne nesreče so po celem svetu. Kadar zelo močno dežuje, se gladina rek zviša in nastanejo poplave. Če pride do poplav, najprej poskrbimo za varnost otrok in starejših ljudi. Obvestimo gasilce. Pokličemo na številko 112. Povemo, v katerem kraju so poplave. Za zaščito uporabimo vreče. Napolnimo jih s peskom. Vreče zložimo v zid. Da bi preprečili poplave, redno čistimo rečne struge. Ko se

poplave umirijo, je veliko blata. Poplave naredijo veliko škodo.

Nina BOŽENK

Pri nas je padala toča in sprožil se je plaz. Mama in ati sta preprečila poplavo. Šla sta prekopat cesto, da voda ni zalila naše kleti. Vode je bilo zelo veliko. Pritekla je po cesti z Grubarjevega vrha. Vodo sta preusmerila na travnik. Če bi voda zalila klet, bi morali poklicati gasilce. S črpalko bi izčrpali vodo. Ko se zgodi naravna nesreča, največ pomagajo gasilci.

Jan REPNIK

Nastija Proje, 3. r

Zoja Sedeljšak, 3. r

Christoph Pöpper, 3. r

Nika Gnamuš, 3. r

Nace Verhņjak, 3. r

Učenci 3. r

Učenci 3. r

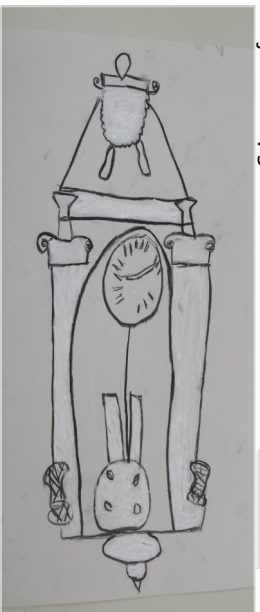
Lana Gnamuš, 3. r

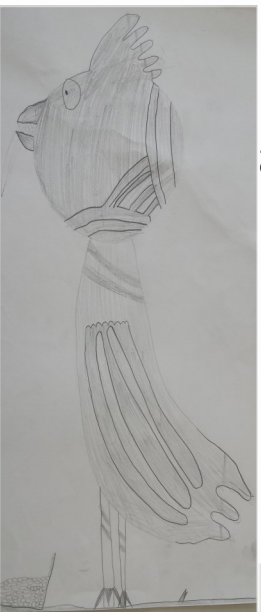
Špela Konečnik, 3. r

Teja Kraker, 3. r

Nik Gnamuš, 3. r

Teo Kmetič, 3. r

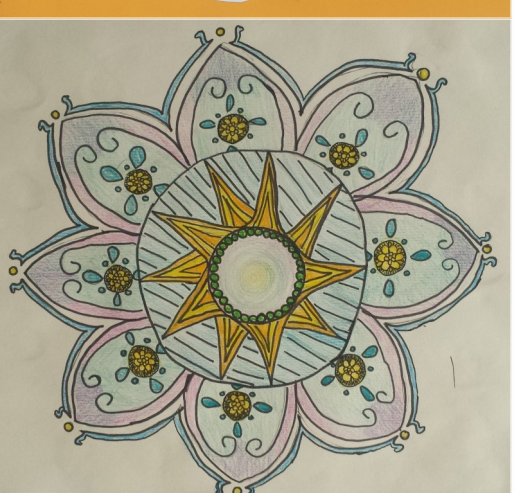
Tjaš Zec, 3. r

Eva Paradž, 3. r

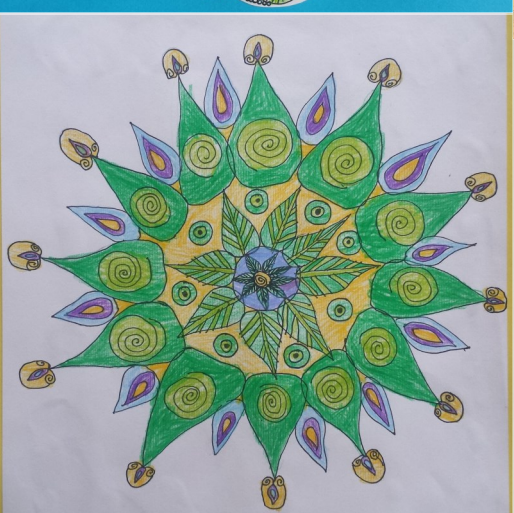
Zoja Sedeljšak, 3. r

Nastja Proje, 3. r

Špela Konečnik, 3. r

BABICA MI JE ZAUPALA

V hiši, kjer živim z družino, živi tudi moja babica Ivanka. Stara je 68 let in je v svojem življenju že marsikaj doživela. Najhuje je, da že od zgodnjega otroštva zelo slabo vidi. Vedno me je zanimalo, kaj se ji je zgodilo. Nekega večera, ko sem spala pri njej, mi je v postelji zaupala svojo zgodbo. Stara je bila tri tedne, ko je dobila vročinski napad. Kot dojenčica se je v tisti sili napada dvignila čisto sama v sedeč položaj. Oči so se ji od napora zavrtele nazaj, popokale so žilice in tako si je za večno poškodovala oči. Starši so mislili, da ne bo preživela, zato so ji že prižgali svečko. Na srečo je vročina izginila in babica je počasi ozdravela. Na ta dogodek je ostal večni spomin – slabovidnost. V šoli je imela velike težave pri prepisovanju s table. Morala je sedeti v prvi vrsti, a kljub temu ni videla dobro. Nosila je očala z zelo debelimi stekli. Izšolala se je za fizioterapevtko in v bolnišnici pridno razgibavala ljudi. Že v mladosti je imela željo voziti kolo, vendar ga zaradi oči ni mogla. Kasneje si je želela voziti avto, a ni naredila zdravniškega pregleda. Ne zna plavati, ker v vodi izgubi ravnotežje. Za veliko stvari je bila prikrajšana. Našla pa je druge hobije, ki so jo navduševali: peka peciva, igranje kart, poslušanje glasbe ... Najraje pa se je z dedijem vozila na izlete po Sloveniji in tujini. Kljub temu da je invalidka, uživa svoje življenje. Največje veselje smo ji vnuki, ki jo imamo radi in ji zelo pomagamo. To zgodbo mi je zaupala babica, jaz pa sem jo zaupala vam.

Anika SEŠEL, 4. razred

Mateja Ažnik, 4. r

Tjaša Rapuc, 4. r

Nika Marčič, 4. r

Da požar se ne zgodi

Da požara ne bi bilo,
Moramo vsi poskrbeti za to.

Nekateri tega ne vedo,
zato do nesreče bo prišlo.

Če nesreča se zgodi,
vsak naj najprej za svojo varnost poskrbi.

Vsi iz hiše so zbežali
in gasilce počakali.

Gasilci hitro so prišli
in raztegnili cevi.

Gospa povedala jim je,
da se ji posoda žge.

Ker štedilnik je ugasnit' pozabila,
kuhinja bila je polna dima.

Gasilci ukrotili so požar
in rešili vsako stvar.

Da požar se ne zgodi,
moramo trezno razmišljati vsi.

Nika MARČIČ, 4. razred

DOBILI SMO OBISK

So dijaki nas obiskali,
da bi svetilnik narediti nam pomagali.

Najprej načrt smo naredili,
oni z idejami so nas razveselili.

Žica, žarnica, baterija, stikalo –
vse nam je pri nalogi pomagalo.

Najbolj pa je bilo veselo,
ko je v svetilniku zažarelo.

Matic CESAR, 4. razred

KDO JE TO?

Ugani, kdo nam je tako mamljiv,
noro zanimiv,
brez njega nisi niti sredi njiv.

Je v žepu, v roki,
ga damo na uho,
nikamor brez njega več ne gremo.

Če pa slučajno ostane doma,
smo kot izgubljeni sredi sveta.

Potreben ali ne, zdaj že vseeno je.
Samo da s sabo ga imamo,
brez njega živeti več ne znamo.

Kličemo, brskamo in klepetamo,
na ulici pa se več ne poznamo.
Le vanj še buljijo oči,
prijatelj telefon, to si ti!

Anika SEŠEL, 4. razred

NA PIKINEM FESTIVALU

Smo v Velenje se peljali,
da bi Pikin festival obiskali.

Hitro smo prispeli,
najprej vojaki so nas sprejeli.

Postavili so poligon za vse,
da v njihovih vlogah
smo preizkusili se.

Ko z vajami smo končali,
v labirint smo se podali.

Dolgo iskali smo izhod,
bilo res polno je prigod.

Kasneje smo ustvarjali
in zraven se zabavali.

Nace HRANJEC, 4. razred

Naredili smo svetilnik.

Alja Uršnik, 4. r

Naši svetilniki!

Tjaša Rapuč, 4. r

Gremo na Pikin festival.

NAŠ KULTURNI DAN

Četrtošolci smo se zelo razveselili, ko nam je učiteljica povedala, da bomo za kulturni dan odšli v kino v Velenje. Jaz ne grem pogosto v kino, zato sem se novice še posebej razveselil. Ogledali smo si film Alvin in veverički. Vsi smo bili navdušeni, saj sta veverički poskrbeli za veliko smeha. Skratka, navdušeni smo bili.

Komaj sem čakal nadaljevanje tega dne, saj se je naša pot nadaljevala v rudarski muzej. Škoda, da nismo šli v rudnik. A kljub temu sem spoznal delo rudarjev. Najbolj zanimiv se mi je zdel prostor, kjer so visoko na verigah visele rudarske obleke in oprema. To je bila včasih njihova garderoba. Po vsem, kar sem videl, še bolj cenim njihov poklic. Delajo v težkih pogojih, a kljub temu imajo radi svoje delo, čeprav poteka več sto metrov pod zemljo.

Jan KUŠEJ, 4. razred

POMEMBNO JE, DA SMO V AVTU VSI PRIPETI.

ALI STORITE TO PRED VSAKO VOŽNJO, DA VAS KAJ NE PRESENETI?

SAJ PROMETNA NESREČA SE NAM LAHKO ZGODI IN ŽIVLJENJE OGROZI.

AMPAK VARNI SMO MI, ČE PRAVILO«PASAVČEK» UPOŠTEVAMO VSI.

VEDNO NAS VARUJE IN Z NAMI RAD POTUJE,

ČETUDI VČASIH OSAMLJEN V AVTU DOMUJE.

EJ, PRIJATELJ, PRIDI IN DELAJ DRUŽBO MI,

KER S TABO VARNO SE POČUTIM, SE MI ZDI.

Maša CVETKO, 4. razred

PREMAGOVANJE OVIR – TAKO ALI DRUGAČE

V telovadnici opazujem fante, kako igrajo košarko. Vse lepo in prav, vendar opazim, da eden šepa in da teče drugače kot ostali.

Ko sede na klopi, stopim do njega in ga vprašam: »Zakaj se mučiš z igro, če te boli noga?« Lepo me je pogledal, odgovoril pa mi ni, ampak je samo dvignil levo hlačnico trenirke in mi pokazal svojo nogo. Nisem mogla verjeti svojim očem. Imel je protezo. Nasmehnil se mi je in rekel: »Veš, pred leti smo imeli prometno nesrečo in če sem hotel ostati živ, so mi morali amputirati nogo. Bilo mi je zelo

težko, saj sem mislil, da bom zaznamovan za celo življenje in sem se smilil sam sebi. Ampak sem sklenil drugače in se takoj, ko sem bil pri moči, začel ukvarjati s športom.»

Bil je invalid. Fant, komaj par let starejši od mene. Ker je moral nadaljevati igro, sem šla sedet na svoje staro mesto v telovadnici in začela spraševati mamo. Ni mi bilo čisto jasno, kaj je proteza in kako deluje. Povedala mi je, da je na svetu veliko ljudi, ki so invalidi. Eni se že rodijo taki, da so prikrajšani za normalno življenje, drugi pa v življenju doživijo nezgodo ali zbolijo.

Kaj je to invalid? Z mamo pogledava v SSKJ in tam piše: 'Kdor je zaradi prirojene telesne napake, posledic bolezni, poškodbe nesposoben ali le delno sposoben za delo'. Hotela mi je razložiti pomen teh besed, pa mi je raje predlagala, da greva na sprehod. Že pred blokom sva srečali starejšega moškega na vozičku, ki naju je prosil, če lahko pozvoniva pri sosedi, ker sam ni mogel po stopnicah. Seveda sem mu pomagala. Mama je povedala, da je tudi on invalid, ne more hoditi in tako so mu stvari in dela, ki so meni samoumevna, otežena.

Ko sva prišli nazaj, me je radovednost še vedno preganjala. Kakšno je življenje invalida? Vklpila sem računalnik in začela z brskanjem po spletu. Bila sem prav presenečena. Prebrala sem, da so tudi invalidi vrhunski športniki, da se ukvarjajo z vsemi športi, vendar so le-ti prilagojeni njim. Vau, res neverjetno! Ogledala sem si še video, kako živijo s svojo hibo. Veliko jih je odvisnih od pomoči drugih. Večinoma so to svojci, ki jim pomagajo. Invalidi športniki so po mojem mnenju ljudje z veliko volje in zagnanosti, saj se le z veliko vaj, treningi in trdim delom lahko uveljavijo v svetu športa. Imajo celo svoje olimpijske igre. Imenujejo se paraolimpijske igre. Tu še posebej velja pregovor, da je važno sodelovati ne zmagati. Veliko pa je odvisno tudi od finančne pomoči. Danes so ljudje še pripravljeni pomagati.

Ampak kljub svoji drugačnosti so invalidi enaki kot mi. Naučila sem se, da moram sprejeti vsakogar takega, kakršen je. Zunanost res ni pomembna ...

Aša SLEMNIK, 4. razred

Zoja Gnamuš, 4. r

Alja Uršnik, 4. r

Mateja Ažnik, 4. r

Maša Cvetko, 4. r

DEKLICA IN PALČEK

Pred davnimi časi je za devetimi gorami, za sedmimi vodami in za tremi mesti stala na robu gozda majhna hišica. Tam so živele tri sestre. Starejši sta bili vedno nesramni do svoje mlajše. Imele so prijazno mater, oče pa jim je v vojni umrl.

Nekega dne jim je mama zbolela in dejala je, da naj odidejo v mesto zaslužiti denar. Najprej je odšla najstarejša. Vzela je culo in vanjo dala malo denarja in hrano. Na poti se je stemnilo, zato je legla na travo. Zbudilo jo je žvižganje piščali. Ko je opazila majhnega možička s piščaljo, se je zelo razjezila. Možiček jo je prosil za hrano. Pričela se je smejeti in odšla je nazaj spat. Zbudila se je na snežni gori, kjer vse v trenutku zmrzne.

Čez sedem dni je odšla od doma naslednja sestra. Njej se je zaradi nesramnosti zgodilo enako ... Spet je minilo sedem dni in na pot se je odpravila tretja sestra. Ulegla se je na isto mesto kot starejši sestri. Tudi ona je slišala piščal. A njej je bila pesem zelo všeč. Možičku, ki je bil v resnici palček, je z veseljem dala malo svoje hrane. Palček je bil zelo vesel in deklici je v zahvalo podaril svojo čarobno piščal. Rekel je, da se mora trikrat zavrteti in povedati v piščal, kaj si želi. Dekle je takoj zaspalo. Zjutraj, ko se je zbudila, je mislila, da je sanjala. V roki je še vedno držala piščal. Ni sanjala. Takoj je odšla nazaj domov. Mati je bila zelo vesela, da je prišla. Bila pa je presenečena, da se je vrnila tako hitro. Materi je razložila, da je srečala palčka, ki ji je dal čudežno piščal. Deklica se je trikrat zavrtela in v piščal zapiskala, da si želi zdravilo za bolno mater. Naenkrat se je pred njima pojavilo zdravilo. Mati ga je spila in takoj ozdravela. Spet se je trikrat zavrtela in si zaželela, da bi imela dovolj denarja. Pred njima se je pojavila skrinja, polna zlatnikov. Za tretjo željo se je spet trikrat zavrtela in si zaželela, da bi se z njo poročil princ. Naslednji dan je princ potrkal na vrata in se takoj zaljubil vanjo. Odpeljal jo je na grad, kjer sta se poročila in dobila tri otroke. Nesramni sestri pa sta za vedno ostali na gori. Tako je deklica živela srečno do konca svojih dni.

Kaja KOREN, 5. razred

Moj ata

Mojemu atu je ime Andrej. Piše se Barth. Star je 37 let. Opisala ga bom zato, ker ga imam rada in si vse zaupava.

Ima sive oči in je plešast. Visok je 177 centimetrov. Vsak dan obleče kavbojke in kratko majico. Je prijazna oseba in rad pomaga drugim. Ko je bil majhen, je rad pomagal pri delu na kmetiji. Z očetom je sekal drva, hranil živino, grabil travo, postavljajl pastirja in pomagal pri opravih v gozdu.

S prijatelji je rad počel različne stvari. Gradil je skrivališča, se skrival po gozdu, rad se je igral z avtomobili, vozil z motorjem in lovil ribe v potokih. Zbiral je različne prazne cigaretne škatle. Zbral jih je okoli sto petdeset. Te prazne škatle je dobival na carinski postaji. Poiskal jih je v koših na postaji, kjer je bilo veliko voznikov s celega sveta.

Po končani osnovni šoli je obiskoval srednjo strojno kovinarsko šolo na Ravnah na Koroškem. Izučil se je za strojnega tehnika. Po uspešno končani srednji šoli se je vpisal na višjo strokovno šolo v Celju, ki jo je prav tako uspešno zaključil in prišel do poklica inženir strojništva. Po končanem študiju je odslužil vojaški rok. Nato se je zaposlil v podjetju, kjer dela še sedaj in opravlja delo programerja. Njegova konjička sta tek in kolesarjenje. Rad opravlja dela okoli hiše in v gozdu. Ima tudi psico Lajko, ki jo vsak dan pelje na sprehod. Kadar gremo na dopust ali na morje, se rad igra z mano in bratom. Njegovi načrti za prihodnost so, da bi obnovil staro hišo in naju z bratom uspešno šolal. Imam ga zelo rada in mu želim zdravja, sreče in veselja.

Emma BARTH, 5. razred

Dan, ko je imela prababica rojstni dan

Moja pripoved bo govorila o prav posebni osebi. Ta oseba je moja prababica Marija. Zakaj ravno ona? Pred slabim letom je zbolela za hudo boleznijo, ki jo je tako izmučila, da več ni mogla skrbeti zase.

Ravno s tem razlogom se je preselila v Dom sv. Eme, v katerem skrbijo za starejše in bolne ljudi.

Prav te dni pa je prababica dopolnila 79 let. Odločili smo se, da ji pripravimo presenečenje. Tako smo kupili torto, šopek rož in se odpravili k njej. Ura je bila okoli pol sedmih zvečer, ko se je prababica že pripravljala na spanje. Ko smo prišli, je bila ravno v kopalnici. Vstopili smo v sobo in se skrili v kot. Na

torti smo prižgali svečke in jo postavili na mizo. Nato pa smo čakali in čakali, a nje še vedno ni bilo. Razmišljali smo, kako bi jo čim prej spravili ven. Odločili smo se, da jo pokličemo po telefonu. Ko je zaslišala telefon, je hitro pritekla iz kopalnice. Ker pa je tako hitela, ni imela dovolj časa, da bi si do konca oblekla hlače. Imela jih je sredi kolen. Mi, ki smo jo čakali, smo seveda prasnili v smeh, ker je bila tako posrečena. Na torti je upihnila svečke, mi pa smo ji zapeli pesem Vse najboljše in ji voščili. Nato smo pojedli torto, se malo poveselili in pogovorili.

Prababica nas je bila zelo vesela, mi pa smo bili veseli, ker je presenečenje uspelo. S tako majhno pozornostjo smo ji pokazali, kako jo imamo radi in da smo ji hvaležni za vse, kar je storila za nas. Saj vsi vemo, da nas babice in prababice razvajajo. No, mene je moja že.

Tjaša SAMEC, 5. razred

Moja sestra

Ko se je moja sestra rodila,
sem vsak dan k njej v bolnico hodila.

Ko pa domov je prišla,
pričakala vesela sem jo doma.

Z mojo sestro sva si različni –
mene zanima le branje in učenje,
njo pa samo narava in živali.

Ko pa zvezek izgubi,
je sploh ne skrbi.

Moja sestra cmerasta je,
jaz pa ne.

Če mi mora kaj prinesti,
upira se, a prinese vse.

Mateja rada važna je,
a prijazna vsekakor je.

Svojo sestro rada imam!

Pri njej samo to drži,
da je nič ne skrbi.

Tjaša AŽNIK, 5. razred

Moja sestra Ema

Moji sestri je ime Ema,
kar se rima z besedo krema.

Skoraj vsako noč me zbuja,
da mislim, da je že šest ura.

Je pridna in pri nalogah mi pomaga,
včasih pa kot opica je nagajiva.

Hodi v glasbeno šolo,
kjer pri flavti igra solo.

Trenira ples pri Belih levčkih,
zato so vedno v rdečih majčkah.

Moja sestra res je kul,
zato ne rabi pit' Red Bull!

Aljaž JELENKO GABERŠEK, 5. razred

Nik Zajamšek, 5. r

Borche Ivanov, 5. r

Lara Kotnik, 5. r

Prababica Vida
 Želela sem te spoznati,
 a tebe žal zdaj ni več med nami.
 Babici vedno je težko,
 ko tebi prižge svečko v slovo.
 Vendar vsi vemo,
 da ti v nebesih si,
 da ti angel si
 in da nas opazuješ
 z belih oblakov.

Hana FILIPIČ, 5. razred

Hana Filipič, 5. r

Anže Gornik, 5. r

Tjaša Samec, 5. r

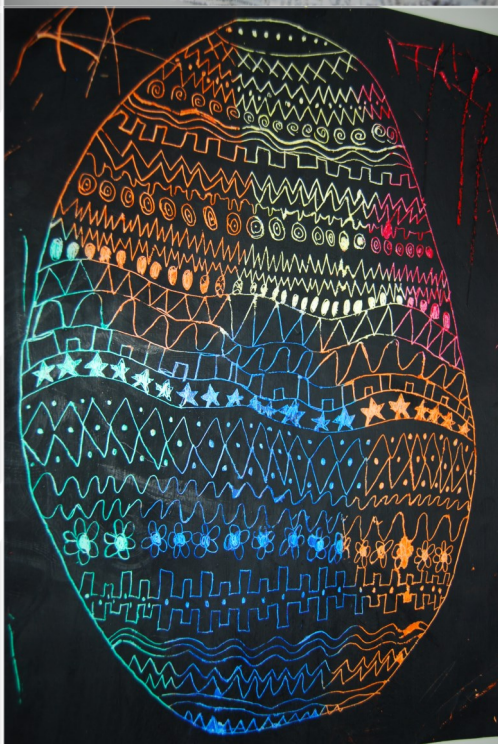

Tjaša Ažnik, 5. r

Hana Filipič, 5. r

Nik Zajamšek, 5. r

Bila sem srečna

Nekega prelepega sobotnega jutra sem se zbudila v svoji mehki postelji. Vedela sem, da je sobota, ko ni šole in obšolskih dejavnosti.

Takoj sem se spomnila, da dobim tega dne novo kolo. Veselo sem odskakljala do mame. Vprašala sem jo: »Kje je ata?« »Ata je šel po tvoje novo kolo,« mi je odgovorila. Žalostno sem dejala: »Kako dolgo še, da bo prišel?« »Ne bodi tako neučakana,« mi je z nasmehom odgovorila.

Žalostna sem odšla v svojo sobo, saj sem vedela, da je ata odšel po kolo v Avstrijo. Da bi mi čas hitreje minil, sem na list naredila načrt, kam bom s kolesom odšla. To sem počela tako dolgo, dokler ni do mojih sobnih vrat pritekel brat Christoph. Veselo mi je povedal: »Ata je prišel!« Takoj sem se pognala po stopnicah navzdol do očeta. Radovedno sem rekla: »Kje pa je moje novo kolo?« Ata je rekel: »Pomagaj mi ga spraviti iz avtomobila.« Takoj sem mu pomagala, a z zaprtimi očmi, da ne bi videla, kako izgleda. »Sedaj lahko odpreš oči,« mi je rekel ata. Srce mi je vedno bolj in bolj bilo.

Odprla sem oči in zagledala sanjsko kolo. Bila sem tako vesela, da so mi po obrazu stekle solze. Kolo je bilo živo roza barve, na krmilu je imelo veliko, rdečo pentljo. Bilo je kot v pravljici. V soncu se je bleščalo kakor sto perlic. Tedaj je prišla še mama in rekla: »Sedaj boš pa kot prava princesa.« Ata se je nasmehnil in vprašal: »Ti je všeč?« Brez besed sem stekla k njemu in ga objela. Še vedno nisem verjela svojim očem, zato sem se udarila, da bi ugotovila, če sanjam. Presenečena sem ugotovila, da ne sanjam. Mama mi je rekla: »Pelji se že enkrat!« Veselo sem se usedla na kolo in peljala okrog celega dvorišča.

Ta dan je bil kot v pravljici. Še vedno ne verjamem, da se mi je to zgodilo. Bila sem zelo vesela. Tega dogodka se bom vedno znova spominjala.

Anne Marie PÖPPER, 6. razred

Bilo je lepo ...

Zgodilo se je pred nekaj meseci ... Bili smo na obisku pri sošolcu Anžetu, ko me je mama presenetila. Rekla je namreč, da bomo skupaj z Anžetom šli nekam daleč. Vprašal sem jo: »Kam pa?« Rekla je, da je to presenečenje.

Ponoči, ko sem še spal, me je zbudila in rekla, naj se oblečem. Bil sem zelo začuden. Očka je bil že v avtu. Ko sem jo vprašal, kam gremo, mi je rekla, da na Dunaj. Vprašal sem jo: »Zakaj?« Odgovorila je, da v živalski vrt. Bil sem tako vesel, da sem kar zasijal, kajti od nekdanj sem si želel videti pande. In tam jih imajo.

Odšli smo zjutraj ob petih. Vmes smo se ustavili v gostilni, kjer smo imeli dostop do interneta. Vzel sem telefon ter v Google vpisal: ZOO Dunaj. Videl sem, da imajo neverjetne živali, kot so tigri, gorile in pande. Bil sem zelo vesel; to sem pokazal bratu in Anžetu. Vsem je nasmeh segal do ušes.

Ko smo prispeli, smo zagledali veliko stavbo in na njej napis ZOO Dunaj. Odhiteli smo po stopnicah in vstopili v ZOO. Pri vstopu smo vzeli zemljevid, da bi si naredili seznam, kaj si bomo ogledali.

Najprej smo odšli do živali, ki jih najdemo na kmetijah. Te nam sicer niso bile najbolj všeč. Potem smo odšli do kač. Mami so se kače gnusile, zato smo odhiteli naprej. Prišli smo do ptic. Bile so vseh barv, kot bi gledal mavrico. Potem pa smo končno prišli do pand. Bile so zelo lepe, med njimi sta bila dva mladička. Lahko smo ju celo pobožali. Njihova dlaka je bila trda in ostra. Povedali so nam, da je pandina dlaka zelo neprijetna za božanje, čeprav je na pogled zelo lepa in mehka. Potem smo odšli še do volkov. Če si hotel, si se lahko sprehodil med njimi, saj so bili zdresirani. Mama mi tega ni pustila, vendar mi s tem vseeno ni pokvarila dobre volje.

Za konec smo si ogledali še predstavo morskega leva. Bil je neverjeten. Ob koncu smo bili žalostni, ker je bilo ogleda konec, in utrujeni. Ampak vsaka stvar se enkrat konča.

Tega ne bom nikoli pozabil. Zelo sem hvaležen staršema za to izkušnjo.

Nejc TRUP, 6. razred

Le boj se ...

Po Koroškem in Kranjskem sem Turke lovil,
jih strašno preganjal,
da sem jih spodil.

Pa prišla so leta in težke nogé,
gospa tam pod Peco me čakala je.
Mi mizo pogrne, mi žgance nar'di,
zabeli jih z grumpi,
sem jedel za tri.

Večerje taprave se šparat ne sme,
Matjažu je dremez odnesel srce.
Vojska njegova čaka še zdaj in
upa, da vrne junak se zdaj, zdaj.

Boj se, le boj se,
ko kralj se zbudi,
ko meč si opaše, vojake dobi!
Sovragu bo težko,
nam pa lahko,

Matjaž jih z lahkoto spet v red spravil bo.

Anže PARADIŽ, 6. razred

Le rasti, pšenička!

Hitro smo vstali,
njivico zorali,
pšenično seme posejali
in ga zakopali.

Vsako jutro zgodaj se zbudili,
pšenico dobro smo zalili.
Pšenica že kali,
kako bo rasla, bomo gledali.

Pšenico bomo želi
in jo v moko zmleli.
Moko bomo pri peki porabili
in se kruha veselili.

Jasmina POKERŽNIK, 6. razred

Nejc Trup, 6. r

Jasmina Pokeržnik, 6. r

Meni je mar ...

Živimo v času, ko je na svetu vse več naravnih in drugih nesreč. Življenjski ritem ljudi je vsak dan hitrejši, čeprav se tega niti ne zavedamo. Okolje je vse bolj onesnaženo, podnebje se spreminja in s tem nastajajo temperaturne razlike. Za vse to pa je kriv samo človek. Premalo se zavedamo, kako pomembna je vloga vsakega od nas. Vendar je najlažje, da za vse krivimo druge, sebe pa nikoli ne vidimo.

Spomnim se, kako grozen občutek sem doživel, ko so nas prizadele poplave. Tega občutka groze, ko je voda naraščala, ne bom pozabil nikoli. Najprej sem pomislil na svoje domače in si želel, da bi vsi varno prišli domov. Potem pa na vse ljudi, ki jim je voda uničila domove. Počutil sem se zelo žalostnega, ker sem bil sam tako nemočen, da bi lahko kakorkoli pomagal.

Tedaj se je tudi v meni nekaj zganilo. Spoznal sem, da moramo vsi skupaj delati preventivno, da preprečimo takšne katastrofe. Vsak dan posebej moramo skrbeti za čisto okolje, ločevati odpadke, čim več hoditi peš in se ne voziti z avtomobilom itd. Vsak človek lahko na svoj način pomaga naravi, zato se moramo tega vsi zavedati. Vendar vse prehitro pozabimo, kakšno nalogo smo si zadali, dokler se spet kaj ne zgodi.

Vse preveč je tudi nesreč na cestah, v letalih in vlakih, ki terjajo življenja nedolžnih ljudi. Vendar to spet hitro pozabimo, dokler se kaj takega ne zgodi našim bližnjim. Šele tedaj smo spet pripravljene nekaj narediti proti temu.

Naravo imam zelo rad, zato se bom vsak dan trudil, da bom skrbel zanjo. Če bomo vsi skrbno ravnali in se trudili, da je ne bomo onesnaževali, nam bo narava zelo hvaležna.

Jaroš STRAŠEK, 6. razred

Moja pustolovščina

Doživljaji, doživljaji ... V mojem enajstletnem življenju jih je bilo že kar nekaj, eden pa mi je ostal še posebej v spominu.

Bile so počitnice in bila je sobota, ta pa je zame brezskrbno obdobje in takrat najraje kaj ušpičim ali pa se mi samo več dogaja.

Prebudil me je klic po telefonu. Ves zaspan sem se oglasil: »Kaj pa je?« Bil je prijatelj Miha, ki mi je odgovoril, da lahko pride k meni na počitnice za tri dni. »Super!« sem zaklical in bil v trenutku prebujen. Vedel sem, da bojo ti trije dnevi pestri, zato sem se takoj oblekel in stekel ven.

Ko je Miha prišel, sva se malo pogovorila. V popoldanskem času pa sva se odpravila k sosеду, kjer sta počitnikovala njegova vnuka Jakob in Jurij. Pridružila sta se nama in hitro smo odšli v gozd. Vsak si je odlomil palico, s katero smo preobrnili vsak kamen. Nato pa smo zagledali potoček in mu sledili, kakor bi iskali izvir. Nismo ga našli, zato smo odšli na bližnji travnik, kjer so se pasle ovce. Te se niso zmenile za nas. Preskočili smo električnega pastirja in se kar sprehodili med njimi. Travniki je bil velik. Kar naenkrat pa je izza grma pridrvel bider. Najprej nas je zabuljeno gledal, mi pa njega, nato pa 'na juriš' in se je začel zaganjati proti nam. Bežali smo, kolikor so nas nesle noge. Kričali smo in klicali drug drugega. Mislim sem že, da čutim rogove na svojem hrbtu. Preskočil sem električnega pastirja kot kakšen atlet in pristal v grmovju, za mano pa še vsi ostali.

Bider je morda že imel izkušnjo z električnim tokom. Morali smo se spočiti in globoko vdihniti, vendar nas je bider še vedno ubijajoče gledal. Srce nam je bilo tako, da se je videlo skozi majico.

Ko smo se spočili, je Jakob zagledal lovsko prežo. Takoj smo se povzpeli nanjo. Zagledali smo cerkev sv. Ane, ki je od našega doma oddaljena sedem kilometrov. V dobri družbi, polni pustolovščin, ne mine hitro le čas, tudi kilometri so krajši.

Kljub strahu, ki sem ga občutil, ko sem bežal pred bidrom, sem se imel neizmerno lepo. Kmalu bodo počitnice in upam, da se kakšna pustolovščina ponovi.

Miha HRIBERNIK, 6. razred

Poučna izkušnja

Moj najljubši dan v tednu je sobota. Zjutraj lahko spim, kolikor dolgo hočem, večer pa se že spremeni v noč, preden zaspim. Vse sobote do sedaj so bile super, ampak ena mi je za seboj pustila neprijetne spomine ...

Jutranji sončni žarki so me prebudili iz spanja. Še utrujena sem vstala iz postelje in tiho odprla vrata.

»Dobro jutro,« sem rekla mami in očetu. Bila sem zelo lačna, zato sem si šla pripraviti zajtrk. Ravno sem zajela prvo žlico mojih najljubših kosmičev, ko je mama prišla v kuhinjo: »Danes gremo na obisk k tvoji botri.« Od veselja sem pustila kosmiče na mizi in se šla preobleč. Sama pa sem si rekla: »Danes je najtoplejša in najbolj sončna sobota do zdaj!« Kaj bi pa lahko šlo narobe na tak prečudovit dan?!

Ko smo prispeli, sem tam že zagledala mojega strica Mira in botro Katjo. Najbolj pa sem se razveselila moje bratranke Nine, ki se je igrala s psičko Luno. Bila je tako prikupna psička. Njena svetlo zlata dlaka ji je segala do tal. Nina je bila štiri leta starejša od mene, zato se mi je zdela še bolj super.

Na kolesarski stezi pred njihovo hišo sva se igrali že dve uri, zato nama je zmanjkalo idej. Utrujeni sva odšli nazaj k staršem. Popili sva malo soka in se šli igrati. Igra je čez čas postala dolgočasna. Ozrla sem se naokrog in zagledala vijolične rolerje s čudovitimi rožicami. Hodila sem šele v tretji razred, zato sem jih seveda želela preizkusiti. Nina mi tega ni pustila na noben način, saj je bila ona odgovorna za mojo varnost. Nisem vedela, kako naj jo prepričam, zato sem rekla: »Saj znam.« Nina ni imela druge izbire, kot da mi verjame. Obula sem se. Vstala sem, a nisem imela ravnotežja, zato sem padla. Nina me je vprašala: »Ali si v redu?« Pokimala sem. Nina se je prva peljala po klancu navzdol in me čakala na koncu. Bila sem trdna kot kamen in odločno sem se spustila po klancu. Šlo je zelo hitro. Nisem se mogla ustaviti, zato sem se zaletela v Nino. Obe sva se močno poškodovali. Nina je bila zaradi tega zelo kregana.

Ni prav, če se lažeš. V mojem primeru so zaradi tega posledice nosili drugi. Povrh vsega pa sem vikend preživela v postelji zaradi zvitega gležnja.

Nika KRAJČER, 6. razred

Knjige skozi življenje

Knjige te spremljajo celo življenje,
od majhnih nog do velikih stopal.
Včasih so samo prijetne, včasih duhovite,
važno je, da so čudovite.

Včasih ti prav polepšajo dan,
saj napisane so kot po naročilu sanj.
Nekatere predstavljajo domišljijo,
nekatero pa resnico govorijo.

Ko še malček si,
prosiš svojo mamico,
naj pravljico prebere ti.
Že takrat se srečaš s prvimi junaki
in z njimi letaš nad oblaki.

V osnovni šoli je knjig za celo skledo,
saj se prvič srečaš z abecedo.
Hitro se moraš naučiti brati
in vsako črko v spominu obdržati.

Čez nekaj let kar sam svojo knjigo boš prebral
in verjemi, res ne bo ti žal.
Pravzaprav se boš veselil,
ker si se nekaj novega v življenju naučil.

V srednji šoli se boš iz knjig učil,
da si boš lepe ocene pridobil.
Tudi prosti čas ti bosta vzeli knjiga ali dve
ter ti popestrili besedni zaklad, to vsakdo ve.

Knjige so tudi v šoli pomembna stvar,
še posebej, če si knjižničar.
Tudi pisatelji radi napišejo nove,
da pri pridnih bralcih jim najdejo domove.

Ko si star, rad obujaš spomine
na vse zanimive knjige,
ki zaradi njih čas hitreje mine.
S knjigo v roki te tudi takrat
v deželo domišljije popelje knjižni škrat.

Postelja

Sveže postlana, dišeča in
mamljivo vabeča.
Nima imena, ima pa toplino,
vabi me k sebi v svojo sredino.

Zvečer zaspati časa ni,
saj knjiga name kriči:
»Le beri, lenoba, lučko prižgi,
mene odpri in me brati prični!«

Zjutraj budilka glasno zazvoni,
postelja pa po tiho name ječi:
»Zbudi, le zbudi se, odpri oči,
danes pa res se ti v šolo mudi!«

Zaspano zdaj gulim šolske klopi,

zepam na veliko in se mi spi.
V mislih prikrade se postelja mila,
res ne vem, kaj bi naredila.

Učiteljica jezi se name cel dan,
kajti ta bil je res malo zaspan.
Kar naenkrat postane mi slabó,
glava je težka, boli me zelo.

Hitim proti domu,
vse me boli,
postelja moja,
kje si zdaj ti?
Oblečem pižamo, se zvrnem na njo –
mojo mehko, lepo, prijazno posteljo.
Objema me, boža in me razvaja,
bolezen to grdo proč nagaja.

Imam jo rada iz vsega srca,
zmeraj me bo spremljala,
kamorkoli bom šla.
Sem vesela, zaspana, bolna ali razigrana,
tudi če mi solza kane z lica,
vedno zvesta moja bo prijateljica.

Sanje

Te prelepe sanje ...
Če nežno stopiš vanje,
te ponesejo v nebo v lepem belem ovoju,
a le, če se posvetiš enemu pogoju.

Če ne gledaš pošasti,
ki po gozdu lomasti,
v sanjah letiš kakor ptica sinica,
orel ali lastovica.

A če pogoja ne upoštevaš tega,
nastane prava pravcata zadrega.
Grozovito nočno mōro prespiš
in se preplašen ter znojen zbudiš.

V sanjah lovijo te vampirji,
strašne šole pionirji.
Zveri vsemogoče napadajo te,
a revček ne moreš rešiti se.

A sanje vsekakor najlepše so sredi noči,
ko ti res ni več pomoči,
ko se zalubiš v osebo tako močno,
da nenehno ob sebi sanjaš jo.

Sanjaš lahko seveda kadarkoli,
a s tem ne mislim med poukom v šoli,
s tem mislim na splošno podnevi,
ko je dan od jutra še malo lévi.

Sanjati ne pomeni samo razmišljati med spanjem.
Pomeni, da nisi skoncentriran,
si z vsemi mogočimi mislimi oviran.
Ne veš, kaj naj,

ko mama reče:
»Spet sanjariš, kaj?!«

A le sanje ponoči so tiste prave,
ki zjutraj ne izginejo v daljave,
ampak te naučijo, da življenje
ni tako sladko kot korenje.

Toni Glavca

Nekje sredi meseca marca
se rodil je Toni Glavca.
Je jokal, stokal vse povprek,
da ga slišal je celó sosednji breg.

Za mleko on sploh maral ni,
kóla mu vsekakor bolj diši.
Glede zelenjave mu prišlo je v navado,
da zamenjal jo je s čokolado.

Imel pa je vsaj to modrost,
da ga ni prijela tista norost,
ki že majhne otroke v last dobi
in od računalnika jih ne spusti.

Tudi ko je šel v naravo,
ljudje prijemali so se za glavo,
ker mački konzerve je privezal na rëp
ter tri težke kamne želvi na oklëp.

V šoli nič kaj prida ni bilo,
žvečilke povsod, še pod klopjo.
Kdo je bil?
Seveda, Toni Glavca,
ta navihana 'pojavca'!

Le kako v šolo je prišel,
če do pet še ni preštel?
Rojilo mu je vse po glavi,
res čisto vse, samo šola ne.

Ker prav nič sram ga ni bilo,
se učenci v hipu zmenijo.
Toni pred razredom
moral je prebrati pesmico,
ki še slišal ni za njo.

In tako stopil je pred tablo,
držal v rokah pesmico močnó
kot vitez sabljico.
Kitico za kitico je tekoče prebiral,
nihče ga pri tem ni oviral.

A glej ga zlomka! Kaj pa zdaj?
Pesmica je smešna kot le kaj!
Vse kar je prebral, bilo je odlično,
a žal nič od tega resnično.

Da ko spi, mu sveti lučka,
da Micki sosedovi dal je poljubčka,
da visok kot žirafa bi rad bil,
da sobo s slonom bi delil.

In ko končno je prebral,
se mu cel razred je smejal.

Tako postal je teleban,
kot je še današnji dan.

Za devetimi gorami in devetimi vodami

Za devetimi gorami in devetimi vodami
so živeli trije kralji čisto sami.
Nekaj dreves stran
sta živela princesa in pogumen Peter Pan.

Kaj pa jabolka zlata?
Pojedel jih je mali škrat.
Oooh, ti mali škrat,
boš že videl ti takrat,
ko te troglavi zmaj prišel bo v gozd iskat!

Pod gusarjevo ladjo
vse možno tam živi.
Sploh pa pošasti in morske sirene
ter pikčaste morene.

Se sprašujete,
kje so trije mušketirji?
No, lahko vam priznam
in to majhno skrivnost izdam.
Šli na lov so za velikanom,
tistim velikim huliganom,
ki ukradel je vso hrano
in opici Marti najlepšo banano.

Rdeča kapica pa v gozd ni šla,
doma marmelado je kuhala.
Volku pa tako dolgčas je bilo,
saj punčaro pogrešal je zelo.

Vem, da sliši se malo čudno,
a to, kar je naredil, res ni bilo vljudno.
Sosedu medvedu méd je ponudil
in da bo hitro nazaj, lepo je obljubil.

Po tri ribe za juho hitro je skočil,
a kaj, ko potem spet vse je zamočil.
Namesto da pod vodo lovil bi ribe,
lepi volkulji sledil je v hribe.

Pustimo zdaj to kosmato zver,
saj nagaja vsem živim bitjem venomer.
Vem za žalostno novico, ki je nihče ne vé,
da čudovita Zlatolaska si odstrigla je lase.

Revica velike vozle je dobila,
ker se majhna miška vanje je skrila.
Zdaj pa tega skrivališča več nima
in jo siničkino gnezdo bolj zanima.

Tako ste spoznali,
da za devetimi gorami in devetimi vodami
kralji vendar niso čisto, čisto sami ...

IZLET Z OČETOM

Nekega lepega sobotnega dne me je ata zbudil že zelo zgodaj zjutraj. Dogovorjena sva bila, da greva na Peco.

Skočil sem iz postelje, se oblekel in pozajtrkoval. Z avtom sva se odpeljala po Mežiški dolini proti Mežici. Ves čas sva klepetala. V gorah se je prebujalo lepo jutro.

Spomnil sem se, da pod Peco spi kralj Matjaž. Ko sem bil še zelo majhen, smo neko nedeljsko popoldne obiskali votlino, v kateri spi. Vprašal sem ata, če naju bo tudi danes pot vodila tam mimo in bova lahko pogledala v jamo, kjer je njegov kip. Rekel je, da bova šla, ko se bova vračala z vrha.

Avto sva pustila na parkirišču v gozdu. Mimo koč na Peci sva šla proti plezalni poti. Zaradi jeklenic in klinov me je ta še posebej mikala.

Celo pot sem premišljeval o kralju Matjažu. Predstavljal sem si velikega, bradatega vojščaka s krono na glavi, ki jezdi na močnem konju in v desnici vihti svetleč meč.

V šoli smo se učili, da je bil kralj Matjaž v resnici madžarski kralj Matija Korvin, ki je živel v času, ko so Turki napadali naše kraje. Rešil je naše ljudstvo. Legenda pravi, da se mu je ob preganjanju pod Peco odprla votlina, v kateri s peščico svojih vojščakov spi še danes. Ko pa se mu bo brada devetkrat ovila okrog mize, se bo zbudil. S svojimi vojščaki bo premagal zlo na svetu in spet zavladal.

Kralj Matjaž je menda bil dober kralj. Pomagal je vsem, ki so ga prosili za pomoč. Dal je kovati zlatnike, zato so se ti časi imenovali zlati časi ...

Pot na Peco mi še nikoli ni minila tako hitro in ko sva se vračala, sva z atom res zavila tudi h kralju Matjažu na obisk.

Še danes se sprašujem, ali je v legendi tudi kanček resnice ali pa je to le zgodba, ki nas želi naučiti, da moramo biti tudi mi dobri drug do drugega.

Blaž JAVORNIK, 7. razred

Je to ljubezen?

Šolski zvonec je zazvonil in začele so se počitnice, polne dogodivščin in veselja. Že prvi dan smo se odpravili na jadranje po Jadranskem morju. To je bilo moje prvo jadranje.

Zgodaj zjutraj smo se odpravili na pot, natančneje do Murterja, kjer imamo zasidrano jadrnico. Pot je bila dolga in naporna, razgled na morje pa veličasten. Bleščalo in lesketalo se je v vsej svoji lepoti in vonj, ki je omamljal dušo in telo, je bil nepozaben.

Zapluli smo proti morju, naš cilj je bil otok Žut na Kornatih. Sonce je že izgubljalo svojo moč, ko smo prispeli na otok. Komaj sem čakala, da oče spusti lestev in hitro sem skočila na pomol. Takoj sem se začela razgledovati po okolici. V daljavi sem blizu morja zagledala prav poseben kotiček, lahko bi rekli kotiček za zaljubljenca.

Ker rada raziskujem, sem se takoj odpravila tja. Bolj sem se približevala, glasneje se je slišal zvok kitare. Bila sem jezna in razočarana, ker je nekdo pred mano odkril ta skrivni kotiček. Tiho sem stopala korak za korakom, da ne bi zmotila tega čudovitega igranja. Zagledala sem fanta, ki je sedel na skali, noge namakal v morju in brenkal na kitaro. Bil je zelo lep prizor. Sunkovito se je obrnil in njegove modre oči so se zazrle v moje. Kar streslo me je in hotela sem oditi. Ogovoril me je, se predstavil in mi povedal, da je tukaj s svojo družino. Čas je hitro tekel in nisem opazila, da je že skoraj temno in morala sem nazaj. Pospremil me je in dogovorila sva se, da se naslednje jutro greva skupaj kopat. Spanec mi ni dal miru, kar naprej sem videla njegove lepe modre oči. Z mislijo, da ga bom jutri spet videla, sem lahko zaspala.

Jutro je bilo kot nalašč za kopanje. Oblekla sem svoje najljubše kopalke, popravila pričesko in se še enkrat pogledala v ogledalo. Stal je tam na pomolu, lasje so mu rahlo plapolali v vetru. Prijel me je za roko in odšla sva do koralnega grebena, kjer je voda kristalno čista. Objel me je in rahlo stisnil k sebi. Čas se je ustavil. V mojih mislih je divjal vihar. Vsakič, ko me je pogledal, sem mislila, da se je svet ustavil. Oče in brat sta me iskala in naposled našla. Pogovorili smo se in razumela sta me, le brat se je nagajivo posmihal.

V moji glavi je bilo na tisoče vprašanj. Ali je to ljubezen? Čustvo, ki te premami, povzroči metuljčke v trebuhu, plavanje po nebu, sanjarjenje ... Dnevi, ki so pred tabo, se ti zdijo kot v pravljici. Ali je to to?

Po pripovedovanju starejših o ljubezni mislim, da je najstniška ljubezen najlepša. Veliko je simpatij, srečnih trenutkov, ki ti polepšajo dan. Ko si srečen, si tudi zadovoljen, miren in stvari tečejo same po sebi. Težko je govoriti o ljubezni v naših letih, saj prav zares tega še nismo okusili. Smo pa v času, ko se na to pripravljamo in v glavi imamo tisoč vprašanj, ki nam ne dajo spati. Razmišljamo o marsičem: o odnosih do nasprotnega spola, o starših, kako nas bodo razumeli, o šoli, predvsem pa o tem, kako bomo mi to sprejeli in kaj se bo za nas spremenilo. Bomo znali ljubezen braniti, jo negovati, da bo rastle, in kako bomo sprejeli, če jo bomo nekoč izgubili? Ali bo prišla nova ljubezen, ki bo prejšnjo nadomestila? Ali bo tista prva ljubezen za vedno?

Pravijo, da se lahko zaljubiš na prvi pogled, pozabljaš pa celo življenje. Ali to drži? Za sedaj tega ne vemo. Smo na začetku poti, ki nas pelje v življenje. V ljubezensko življenje. Ali bo to ljubezensko življenje iskreno, spoštovano, predano ali pa bo polno prevar in laži?

Mislim, da se je za ljubezen treba boriti, si prizadevati, vztrajati in včasih prepotovati svet, da jo najdeš. Pravijo, da nič ni večno, a če najdeš nekaj posebnega, lahko traja celo večnost.

Diana AREH, 7. razred

Ljubezen

Ljubezen je nekaj lepega in močnega, za kar se je vredno boriti. Ljubezen je lahko naša sreča in bolezen. V obdobju odraščanja imamo vsi neke težave, ki jih ne moremo rešiti in nam gredo na živce, npr. mozolji, lasje, ki nimajo prave oblike, kakšen dan smo si všeč, spet drugič smo s sabo nezadovoljni. Smo v letih, ko nam je všeč, če nas kdo pohvali, všeč nam je, če nas ogovori nekdo, ki nam je simpatičen ...

S prijateljicami si včasih zaupamo kakšne skrivnosti, zgodbe, ki se nam zgodijo. Eno od teh zgodb bi želela podeliti z vami.

Nekega dne me je prijateljica Maja vprašala, če imam malo časa, ker bi mi rada zaupala svojo skrivnost, ki jo že dlje časa teži. Seveda sem bila za to, saj me je zelo zanimalo, kaj mi bo povedala. Govorila mi je o svoji simpatiji, kako je neskončno zaljubljena, da se sploh ne more učiti ... Ko sem jo nekaj časa poslušala, sem se zamislila in rekla: »Ali si v redu? Ali si OK? Saj imaš že v šoli z ocenami dosti težav, pa tudi doma, sedaj še pa to. Ti nisi resna!« Ona pa je samo skomignila z rameni in odšla. Naslednje jutro sem prišla v šolo in zagledala na hodniku fanta, ki se mi je prijazno nasmehnil. Postala sem vsa rdeča v obraz in kar naenkrat sama s sabo nisem bila več zadovoljna. V zadregi sem hitro stekla v razred. Sploh nisem vedela, zakaj mi je bilo tako prijetno nelagodno.

Zagledala sem Majo, ki je prišla do mene in mi zašepetala na uho: »Upam, da moje skrivnosti nisi komu izdala.« »Seveda ne,« sem ji odvrnila, nato pa naju je prekinil šolski zvonec. V odmoru mi je Maja ponovno začela govoriti o svojem fantu in počutila sem se nelagodno. Zardela sem v obraz. Še bolj nelagodno pa mi je postalo, ko me je vprašala, če bi njenega fanta želela spoznati. Meni je bilo nerodno in rekla sem ji, da naj rajši gre domov in pove za slabo oceno ter se gre učiti, da bo oceno popravila. Odvrnila mi je z odločnim NE.

Povlekla me je v telovadnico, kjer so imeli osmošolci trening. Že od daleč sem zagledala fanta, ki se mi je zjutraj prijazno nasmehnil in rdečica je bila povsod po mojem telesu. Bila sem kot sočno jabolko. Takrat mi Maja s prstom pokaže prav na tistega fanta ... V glavi mi je zašumelo. Pa saj ni res, pa prav ta fant, ki je tako simpatičen! Komaj sem zadrževala jezo, ki je krožila v moji glavi. Maja me je vprašala, kakšen se mi zdi, jaz pa nisem mogla ničesar odgovoriti. Tiho sem stekla iz telovadnice in se na stranišču zjokala. Za mano je prišla prijateljica in me debelo gledala. Povedala sem ji, da je prav ta fant simpatičen tudi meni. Njen obraz se je v trenutku spremenil v »kislo kumarok« in tudi ona je planila v jok. Jokala je zaradi slabe ocene, zaradi fanta, verjetno tudi zaradi mene.

Ko sva se umirili, sva si povedali, da se imava zelo radi in da je lepo, da si lahko zaupava. Prav tako sva se odločili, da ta fant ne bo od nobene. Nisva želeli, da zaradi nekega fanta uničiva najino prijateljstvo.

Danes sem vesela, da sva se tako odločili. Prišle bodo nove simpatije. Na hodnikih opažam posamezne pare, ki se držijo za roke ali se samo pogovarjajo. Tudi moja prijateljica ima novo simpatijo. Srečna je. Popravila je ocene in tudi doma je vse v redu. Tudi jaz sem srečna in imam novo simpatijo. Čutim, kako je lahko ljubezen nekaj lepega, veselega. Pomlad je v zraku in z njo tudi zaljubljeni pogledi, stiski rok, objemčki ... Lepo nam je.

Ema GABERŠEK JELENKO, 7. razred

Če kruhek pade ti na tla ...

Prebrala sem, da je kruh že davno nazaj pomenil srečo in da so že ob rojstvu novorojenčku polagali kos kruha v zibelko, kar je pomenilo dolgo in srečno življenje. Na drugi strani je pomanjkanje kruha pomenilo bedo in revščino.

Nastalo je veliko pregovorov, ki govorijo o kruhu in v katerih je še danes mnogo resnice. Zagotovo so najbolj poznani: "S trebuhom za kruhom", "Dober kot kruh", "Če kruhek pade ti na tla, poberi in poljubi ga", "Iz te moke ne bo kruha", "Zarečenega kruha se največ poje"...

O pomenu peke kruha mi je včasih pripovedovala moja prababica, zato bom delček njenega pripovedovanja zapisala.

Moja prababica Katarina je živila na vasi, v Sveti Jederti, kjer so v njenih mladih časih živeli preprosto kmečko življenje. Živeli so v majhni hiški sredi vasi. Okrog hiše so imeli leseno ograjo, ki je bila vedno okrašena z rožami. Imeli so hlev, v katerem so imeli prašiče, zajce in kokoši ter vrt in njivo. Tudi sosedje in ostali sorodniki so imeli v bližini kmetije, na katerih je bilo veliko dela. Včasih so si med seboj veliko pomagali pri delu, zato je prababica svojo službo kmalu zamenjala za delo doma in pomagala pri delu na kmetiji. Doma sta imela s pradedkom tudi svoj čebelnjak in pridelovala med. Dela je bilo ogromno, a ker so znali pri delu stopiti skupaj in si pomagati, je delo hitreje steklo. Doma oziroma pri sorodnikih so imeli velika polja, kjer so med drugim pridelovali pšenico, koruzo, rž ... pa tudi veliko zelenjave in sadja. In vse so delali ročno.

Zelo veliko jim je pomenilo, da so iz pšenice ali rži pridobili domačo moko. V bližini so imeli tudi krasen mlin, kjer so pšenico mleli in iz nje pridelovali moko. Ta mlin še danes stoji na istem mestu, a žal ne deluje več. Iz moke so sami pekli kruh. Največkrat so kruh pekli v domači krušni peči, ki jih je pozimi tudi grela. Otroci so večkrat sedeli ob krušni peči, moški so ob večerih zaigrali karte. Veselo je bilo v hiši. Če se je pekel kruh, pa so vsi uživali ob dišečih vonjavah, ki so se vile po kuhinji. Otroci so komaj čakali, da se je kruh spekel, in želeli so, da ga prababica čim prej nareže. Topel kruh se jim je topil v ustih.

»Ni lepših spominov,« mi še danes pove moja prababica. Ker so vedeli, kako težka in dolga pot je bila narejena, preden so dobili na mizo hleb kruha, so s kruhom ravnali zelo spoštljivo.

Preden je prababica začela rezati kruh, se je zahvalila bogu za to dragocenost in z nožem po kruhu naredila križ.

Kruh jim je bil v ponos, saj takrat ni bilo toliko trgovin kot danes, pa tudi denarja ni bilo na pretek, da bi ga lahko kupili. Tudi drugih dobrin ni bilo veliko, zato je bilo pomembno, da so si veliko stvari pridelali doma. Moja prababica je bila zelo huda, če kruha nisi pojedel do konca ali če ti je padel na tla. V današnjih časih je peka kruha spet zelo aktualna. Tudi moja babica večkrat speče kruh. Moko danes kupi v trgovini, a je njen kruh kljub temu zelo, zelo dober.

Upam, da bom tudi jaz enkrat znala speči tako dober kruh zase in mojo družino.

Ema GABERŠEK JELENKO, 7. razred

Odrasli tega ne razumejo

V tem čudnem obdobju nas – najstnikov nihče ne razume. Vse je tako čudno: starši in učitelji so tečni in ne vem, zakaj nas ne razumejo. In ta čuden občutek, ko zagledaš nekoga, ki ti je všeč, ter takoj zardiš ... Ne vem popolnoma, kaj je to, ampak nekateri temu pravijo LJUBEZEN.

Pri meni se je začelo že v vrtcu, ampak dvomim, da je bila to že tista prava ljubezen. To je bilo le lovljenje in igranje. Včasih me je kakšen fant celo pocukal za kitko, ker mi tega ni znal drugače

pokazati. Zdaj pa se je to popolnoma spremenilo. S prijateljicami se velikokrat pogovarjamo, kateri fant nam je všeč, in si izmenjujemo mnenja o njih.

Moram vam priznati, da je tudi mene ljubezen že ujela. Zgodilo se je tistega dne, ko smo imeli skavti ples. Naši voditelji želijo, da smo splošno razgledani, zato nas vedno presenetijo. Začelo se je ob sedmih. Logično, da so bile doma še temeljite priprave. Ata nas je peljal v Slovenj Gradec. Ko smo prispeli, sem se oblekla in še malo uredila frizuro. Nisem pričakovala, da bo tudi on tam, saj je bil ples skavtski.

Spoznala sem ga poleti na morju, kjer sva postala zelo dobra prijatelja. Ob njem sem se zelo dobro počutila, saj je bil nasmejan.

Ko sem bila pripravljena, sem se odpravila po stopnicah v zgornjo dvorano, kjer je bilo plesišče. V kotu prostora je stal in se pogovarjal z drugimi. Šla sem mimo in on me je pozdravil. Vem, da sem zardela v obraz in si priznala, da do njega čutim več kot samo prijateljstvo. Pri srcu mi je bilo zelo toplo.

Ples se je nadaljeval. Vsi brez izjeme smo plesali. Bilo je zelo vroče. Moram priznati, da so se organizatorji zelo potrudili. Plesali smo skoraj vsi z vsemi. Zavrteli so najboljšo glasbo večera in vse povabili na plesišče. Stala sem sama ob steni, on pa je šel s prijatelji prosit dve puncici za ples. Onidve pa sta nalašč dolgo čakali, da bi videli, kdo od njih bo vztrajal. Večina je odnehala, med njimi tudi on. Prišel je do mene, jaz nisem vedela, kaj namerava. Bil je lepo urejen. Dal mi je roko ter me pospremil na plesišče. To je bilo zame neopisljivo. Bila sem čisto iz sebe, moja lica so bila rdeča in moj pogled usmerjen le vanj. Srce mi je močno razbijalo. Kaj bi dala, da bi tisti ples trajal neskončno ...

Ta dogodek je bil prekrasen in nekaj posebnega. Zdi se mi, da je to res prava ljubezen, zato pa sem naslednji dan ves čas obujala spomine in gledala v zrak. Mama ni razumela, zakaj, in me je ves čas preganjala. Jaz pa sem sanjala le njega ...

Ana KREFT, 7. razred

Od zrna do kruha

Tam zadaj za gozdom, v dolini zeleni,
sonce dalo je žarkov le hišici eni.
Hišici eni, ki sama stoji,
si sončeca žarkov nemirna želi.

V hišici živí stara ženička
in na žalost pogosto prazna njena je žlička.
Svoje detece prvo nahrani,
zato se svojega obroka pogumno brani.

In ko pride pomlad,
si gre vsak svojo srečo kovat.
Nekateri potujejo tako daleč,
dokler ne dosežejo sveta rob,
drugi pa radi bi le kaj za pod zob.

In tako bogate roke revne ženice
pomladi posejale so seme zlate pšenice.
Z namenom, da ji bo seme kaj dalo,
njo in detece pred lakoto obvarovalo.

Tako je revna ženica
bila skrbna kot mati ptica.
Zalivala seme, se žrtvovala,
da bi delala mu senco,
ob najhujši vročini na njivi je stala.

Seveda pa iz enega semena že ne bo jedí za dva,
zato je semen bila polna njivica.
Le kako naj bi ženica vsem semenom senco delala?
Sestavila streho je sama,
ker njena volja močnejša je
kot roka Martina Krpana.

Ob toči jih je varovala
in če je bilo kaj narobe,
celo noč ni spala,
se bala, trepetala ...

Po dolgem trpljenju uboge ženice
prišle so na dan tiste glavne novice –
ker ženica je dala v to vse moči,
pokukala je pšenica iz črne prsti!

Uboga ženica je od veselja skakála
in Bogu v nebo se zahvaljevála.
Ampak ker iz tega še ne bi bilo kruha,
je pšenico še vedno hodila zalivat,
da ne bi bila suha.

Ker je ženica še nadaljevala,
je trdo prislužena vsa pohvala.
Iz zelenja kratkega, majhnega kot žičke,
na njivi je zrastle polno zlate pšeničke.

Ženica je kruh lahko zamesíla,
se te dobrote veselíla,
z detecem lahko sta ga užíla,
srečna, ker sta si lakoto potešíla.
Kos za kosom je izginjal
brez kakršne sledi,
ko pa niti drobtinica ni več ostala,
je ženica novo seme posejala.

Blažka MERC PRAPER, 7. razred

Odrasli tega ne razumejo

Opazujem prijatelje. Eni so zamišljeni, drugi se sramežljivo spogledujejo, tretji si šepetajo na ušesa in govorijo skrivnosti. Le kaj jim je? So zaljubljeni?

Ljubezen je čustvo, ki ga otroci povezujemo z ljubeznijo, ki nam jo dajejo starši, babice in dedki. Lahko pa je tudi ljubezen do živali, športa, narave ...

Prav posebna ljubezen pa je tista, ki jo čutimo do nasprotnega spola. Veliko učencev na naši šoli in tudi v razredu je že zaljubljenih. Ko se pogovarjajo o ljubezni, se počutijo nelagodno in včasih zardijo. Tudi v našem razredu bi se kdo najraje pogreznil v zemljo zaradi tega. Dekleta se pogovarjamo o fantih in obratno. Zanima me, kako so se obnašali starši, ko so bili naših let. Verjetno podobno. Dekleta imamo zvezke okrašene s srčki in lepimi besedami. Največkrat v angleškem jeziku. Moja mama pravi, da smo malo »hecnik«, a meni se ne zdi tako. Pravi, da se čudno obnašamo, smo zamišljeni, ne slišimo, ko nam kdo kaj govori, in včasih vse narobe razumemo. Pa kaj zato, važno, da nam je lepo!

Ko smo zaljubljeni, si tega ne upamo povedati na glas, ker nas je strah, da bi se kdo norčeval in se nam posmehoval. To največkrat povemo mami ali kakšni dobri prijateljici ali dobremu prijatelju. Pravi prijatelj bi moral skrivnost obdržati zase. Na naši šoli verjetno ni nikogar, ki ne bi bil zaljubljen. Morda je kakšna izjema v nižjih razredih. Ko pridemo v obdobje najstništva, nam starši težijo in učitelji se nam zdijo tečni. Ko bomo končali šolo, se bomo verjetno šele takrat zavedali, da so nam želeli samo dobro.

Priznam, da sem tudi sama že zaljubljena v nekega fanta, a imena ne izdam. Ime moje simpatije vedo samo tri moje najboljše prijateljice in seveda mama. Verjamem, da imena ne bodo izdale nikomur! Lepo bi bilo, če bi na svetu obstajala samo ljubezen in ne bi bilo sovraštva.

Diana Areh, 7. r

Emma Gaberšek Jelenko, 7. r

Nejc Gorenšek, 7. r

Gloria PETREJ, 7. razred

Maša Robin, 7. r

Blaž Javornik, 7. r

Zadišalo je po kruhu ...

Kot vedno ob tem času so bili na nebu oblaki. Bili so veliki in košati, kot bi napovedovali slabo vreme, a pravzaprav so bili le navadni oblaki. Pihal je mrzel veter, ki je otroke prepihal do kosti, saj jih njihove strgane in ponošene cunje niso dovolj ščitile. Včasih je izza oblakov pokukalo sonce, da je bilo vzdušje na njivi boljše, ampak je kmalu zatem spet izginilo.

Ko so sejali, se je zbrala vsa vas. Od otrok do starejših, včasih so se pridružile tudi kakšne krave, ki so pobegnile s sosednjega hriba. Kadar so prišle ovce, so jih otroci z veseljem pospremili nazaj. Tistega dneva ni bilo preveč ljudi, ampak tudi ne premalo, ravno prav. Imeli so dovolj rok, ki so pomagale, hkrati pa niso porabili toliko hrane, katere je družini tisti čas primanjkovalo. Pravzaprav so bili vsi v pomanjkanju hrane. Bili so navajeni, zato jih to ni grozno motilo, ni pa bilo najbolj prijetno. Otroci so se igrivo podili okoli njive, po vsej vasi sta se slišala njihov smeh in razigranost. Kar naenkrat je vse utihnilo, zdelo se je, kot bi se še veter ustavil. Slišali so le glasen krik in nato grozovito preklinjanje. V daljavi je stal gospodar, ki je jezno stal nad razsuto vrečo semen. Otroci so hoteli proti njemu, kolikor so mogli, a jih je oviral hladen veter, ki je najmlajšemu spodnesel noge in ga vrgel naravnost na nos. Drugi, nepoškodovani otroci so hitro kot srake pobirali semena in jih vračali nazaj v vrečo. Ko so pobrali vse, so se takoj lotili dela. Kot prvi je pritekel iz hiše najmlajši s povitim nosom in zavpil: »Pa ne bote brez m'ne začeli, al!« »Vda ne bomo,« so mu odgovorili drugi in že so se skupaj podali na polje.

Zemlja je bila hladna in vlažna, tako da so bili njihovi prsti na nogah že čisto premraženi, še preden so začeli z delom. Metali so semena okoli sebe kot nori, začeli so se obmetavati in čisto pozabili so, zakaj so sploh prišli. »Pa ka vam pa je, a ste sploh še normalni? Štk pa ja ne morte devat, to je pa ja futr!« je dokaj jezno zavpila neka ženska. Zatem so hitro ubogali in naredili delo do konca. Izčrpani so šli v hišo, kjer je njihova mati že rezala kruh za lačne otroke, tudi za malega 'pohabljenca', kot so ga poimenovali vaški otroci zaradi tiste nezgode z nosom. Vsi so jedli, jedli in če bi lahko, bi še jedli. Ker kruha ni bilo dovolj in ker želodci niso bili veliki kot Blejsko jezero, je bilo dokaj obilne večerje hitro konec. Hiter konec pomeni še hitrejši začetek, zato so se hitro razporedili po kuhinji in se posvetili spancu ...

Mineval je čas in pšenica je rasla hitro kot otroci, če ne še hitreje. 'Pohabljenec', ki mu je bilo v resnici ime Jošt, je zrasel za pol kosa kruha, a vseeno ni dohitel drugih velikanov. Še vedno je rastle in rastle, do nekega dneva, ko so prišle na polje ženske in Jošt, seveda. Držal se je mame in njenih prijateljic, saj se je samo njim zdel ta krivi nos prikupen, pa čeprav je izgledal kot velika naravna nesreča. Ta naravna nesreča je bila že zaceljena in pripravljena na današnji dogodek. Ženske, opremljene s srpi, so takoj začele žeti pšenico. Jošt jih je od daleč opazoval. Ležal je na travi, ki je bila mehka in topla, saj je na njo sijalo dopoldansko sonce, ki ga je imel najraje. Pšenica je počasi izginjala in pojavljali so se veliki šopi, ki so zvezani skupaj bili postavljeni na različnih koncih polja.

Ko so z opraviлом končale, so ogromne šope znosile domov pred hišo, kjer so jih že čakali mlatiči s cépci v rokah, pripravljeni na mlatenje. Udarjali so pšenico, kot bi hoteli pretepsti svojega najhujšega sovražnika. Eden od mlatičev je bil malo preveč jezen in je udaril tako močno, da se je cépec razletel čez dvorišče. To je videl tudi gospodar, ki se je kar hitro razjezil: »Pa ka pa ti je, a si še sploh normal'n! Js tule devam orodje, ti pa ga frderbaš!« Od strahu je ta mladenič pobegnil nekam daleč, ampak ne dovolj daleč, saj ga je pri naslednjem ovinku ustavil nasmejan Jošt. Poleg sebe je imel mlinarja ter dva velika konja. Pospremil ga je do hiše, za njim pa sta hodila velika in mogočna črna konja z dolgo grivo in mišičastimi nogami. Konji so šope privlekli do mlina, kjer je mlinar postoril vse, kar mora postoriti, in še več, saj jim je kot majhno darilce dal malo mleka za otroke, pa 'frišno repico' za pujsje.

Hitro so zmleto moko spravili nazaj domov, kjer je že čakala gospodinja s pripravljenimi sestavinami. Delala je hitro, za mizo so jo čakali lačni delavci, na vroči krušni peči pa so sedeli otroci in si greli prstke na nogah, ki so bili za nohti čisto črni, umazani in obtolčeni, ampak jih to sploh ni motilo. Vse, kar so hoteli, je bil kruh. Pregovor 'Kakor seješ, tako žanješ' je tisto leto še kako držal, saj so imeli neverjetno letino.

Ko je bilo testo narejeno, je dala hlebce še samo v peč in upala, da bojo ravno prav zapečeni, ne preveč, a vseeno s trdo in hrustljivo skorjo. Čas je mineval počasi, v sobi je bilo tiho. Vse, kar se je slišalo, je bila stenska ura, ki je tiktakala v neskončnost, in lačni želodci, čigar zvoki so zapolnjevali to smrtno tišino. Ker pa vse ne traja večno, tudi to na srečo ni. Dolgo so čakali, a so ga dočakali – prvi

letošnji kruh. Vsako leto je bilo to nekaj najlepšega, sanjskega. Vsak je dobil en kos, ampak ostalo je še. Jedli so tako strastno in hitro, da niso imeli časa govoriti, kaj šele dihati. Tišino je prekinilo rahlo trkanje na vhodna vrata. Gospodinja je krčevito vstala in previdno odprla vrata. Zunaj je stal umazan, suh, raztrgan in utrujen popotnik. Pogledala mu je v svetlo sive oči, ki so se ravno tisti čas zableščale na najlepši svetlobi. Z rahlim nasmeškom na obrazu jo je spoštljivo pozdravil. Prosil je samo za vodo, za hrano pa ni, čeprav se mu je že od daleč videlo, da jo nujno potrebuje. Dala mu je kozarec hladne vode, poleg pa je še odrezala kos kruha, ki se ga je na začetku branil, na koncu pa ga je le sprejel. S svojimi drobnimi in umazanimi rokami je segel po toplém kruhu. Roke so se mu tresle, v očeh se mu je videlo, da je neizmerno srečen. Ob tej radosti mu je brez premisleka dala ostanek hlebca. Kot da bi dobil vso zlato sveta, je od hiše odšel pojoč in nadvse navdušen nad gostoljubnostjo in prijaznostjo vaških ljudi.

Hlebca niso dobili nazaj, saj ga niti niso potrebovali. Dovolj jim je bilo zadovoljstvo in védenje, da so nahranili lačnega popotnika ter osrečili človeka, ki se v življenju ni pogosto smejal. Vedeli so, da bo z njim ravnal spoštljivo, kot so ravnali tudi oni ...

'Vsako seme si zasluži svoje spoštovanje, saj je samo košček do popolne sreče.'

Tjaša URŠNIK, 8. razred

Zbudi se!

Kralj Matjaž, le kje si?
Pod Peco spiš vse dni, noči.
Daj, zbudi se, pripravi se
in rajaj v svetu pravljice.

Ti kralj, koval si svoj denar in
bil vladar Slovenije.
Ljudje so slavili te,
ker za njih si zavzemal se.

Ves utrujen k počitku legel si
in nihče te ne prebudi.
Zdaj legenda govori,
da tvoja brada okoli mize se vrtil.

Oh, kralj Matjaž, daj, zbudi se,
počeši svojo bradico,
nadeni svojo kronico in stopi pred ljudi.

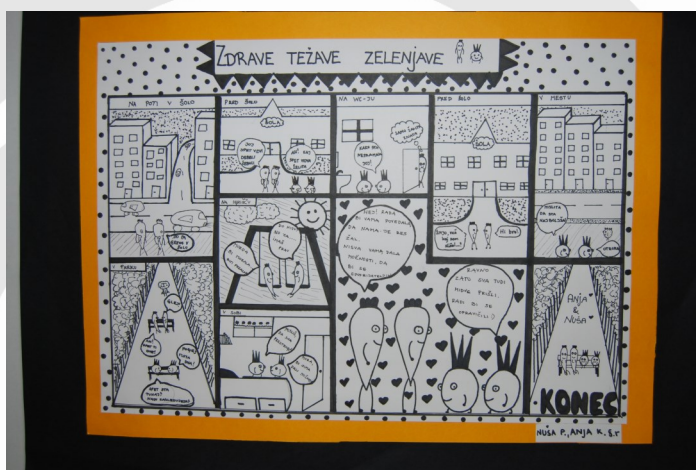
Uvidel boš, kakšen je ta svet,
ki ni prav nič bleščeč.
Zdaj potrebujemo te,
da spremeniš na bolje vse.

Patricija POGORELČNIK, 8. razred

Pia Tomšič, 8. r

Učenci 8. r

Nuša Poročnik in Anja Krivec, 8. r

Življenje

Življenje je zapleteno ... Vsa vprašanja o njem ... Ali ima pomen? Okoli koga se vrti? Za koga se vrti? Kaj, če se ustavi? Ali je to sploh mogoče? Kaj bo potem?

Vsa vprašanja za prihodnost, vsa vprašanja za zgodovino, ampak nobenega za sedanjost. Kaj, če bi izvedel odgovor na vsa vprašanja o življenju? Ali bi bil bolj vesel? Kaj bi naredil? Ali pa na primer, kako bi bilo, če bi izvedel vsa izhodišča možna ... ? Katerega bi izbral in zakaj ravno tistega?

"Lahko vse ti je na roko dano,
ali pa kot postelja postlano.
Lahko zadaneš s sekiro v med,
ali pa že v osnovni zamrzneš kakor led."

(Slavni pisatelj)

Kakšna je tukaj razlika? Lahko bi govoril resnico ... Podpisal naj bi se nek slavni pisatelj.

V resnici pa lahko rečemo, da je to nekaj, kar sem si izmislil v minuti JAZ. Par rim tu in tam, dodaš podpis in čakaš. Ali bi bil ta tekst vzet enako resno, če ne bi bil povedal, da sem ga napisal jaz? Nikoli ne bi izvedel ...

Kako bo vzeti ta tekst, ko bo bralec izvedel, da ga je napisala preprosta misel osmošolca? Ali bo ta tekst sploh prebran? Kakor koli. Ta tekst je za to, da ga povprečen človek prebere, vzeti minuto in pol ...

Kaj bi pa ti raje naredil drugega, kot prebral ta tekst?

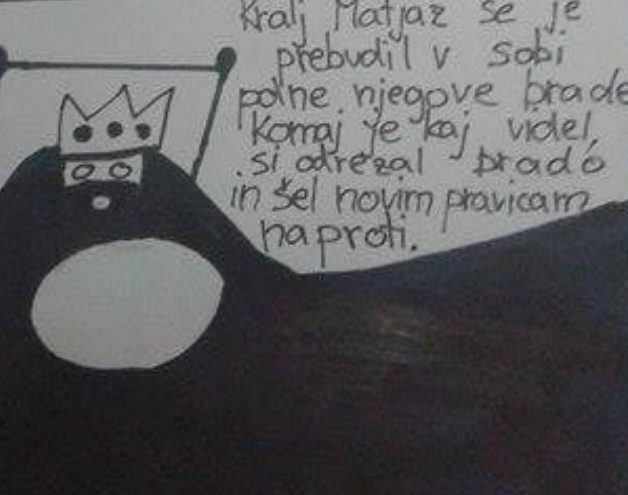
Aleksander RAMŠAK, 8. razred

KRALJ MATJAZ

Legenda pravi, da je
Matjaz zaspal v jami
polni zlata.
Zbudil se bo, ko bo
njegova brada 9x
obkrožila mizo...

Sonce

Sonce je prišlo,
Obsijalo nam Zemljo,
Narisalo nasmeške na obraz,
Celo poletje slišati otrok bo glas,
Enkratne počitnice so prišle med nas.

Jadransko morje čaka nas,
Egejsko še polepša špas.

Mimogrede se jagod naješ,
Erdbeeren po nemško – odvisno kam greš,
Gavdaš na polno,
A ne utegneš počutit' se bolno.

Ko poletje šlo bo preč,
Uživancije ne bo več,
Le mrzlih dni bo vedno več.
!

Najboljša prijateljica

Ko spoznaš osebo, ki gor te drži,
ti daje podporo,
te tolaži,
s tabo se smeje, ko smeješ se ti,
te žalost kar mine,
ko se kaj oglasi.

Vedi, da rada neskončno te ima,
tudi če starši ji ne dovolijo,
na konec sveta s teboj bi odšla.

A ko težki časi so in kregata se,
ne dovoli,
da to uniči,
kar med vama je.

Ker prijateljstvo je nekaj,
kar nikoli naj ne uniči se,
zato ne pozabi nikdar
na svoje prijatelje.

Poletje

Pomlad je minila,
poletje je prišlo,
lesketajoče sonce pripeka,
temperature visoke so.

Je v gozdu veliko gob in borovnic,
sončnih jas,
različnih glasov ptic,
ki preganja jih čas.

Polja pokošena so,
seno se že suši,
kmetje jih urejajo,
dokler se ne zdani.

Cvetoči vrtovi,
z gora svež zrak pridiši,
kot kri rdeči so vrtnic cvetovi,
že sadje na drevju zori.

Ljudje pa na dopust drvijo,
domača narava ne mika jih več,
raje na soncu zaspijo,
da rjavi so kot peč.

Helena POKERŽNIK, 9. razred

Tristan Mlačnik, 2. r

Tjaša Rapuč, 4. r

Jan Repnik, 2. r

Naja Pori, 2. r

Tjaš Sgerm, 2. r

Mateja Ažnik,, 4. r

Nika Marčič, 4. r

FOTOURINKI

Tombola

Tehniški dan

Pustni sprevod

Rastem s knjigo

Skupinska maska

Prekolesarimo

Torta za prvošolce

Na takmovanju elastomoblov

Obisk gasilcev

Poljčane

Na teku ob Dnevu zdravja

Šolski plesni festival

Kot že prejšnja leta šolanja sem se tudi letos odločila prijaviti na plesne vaje. Za nekatere je vse skupaj le ena velika muka, saj je treba po napornem pouku iti še na vaje, ki jih imamo sicer le enkrat tedensko, si zapomniti koreografije, vsak gib posebej narediti prav in ga še izboljšati. Ampak če rad plešeš, nič ne sme biti pretežko.

Že lani sem se na koncu šolskega leta odločila prijaviti na šolski plesni festival. To je tekmovanje v plesih, ki se jih naučimo čez leto, na katerega se po navadi prijavi okoli petdeset osnovnošolk iz sedmega, osmega in devetega razreda.

Letos mi je navdih za ples dalo lansko tekmovanje, na katerem sem se uvrstila na peto mesto med Korošicami, kar pa me je kasneje pripeljalo do državnega tekmovanja, na katerem sem se uvrstila na sedeminsedemdeseto mesto. Kar pa ni porazno, saj je bilo okoli tristo tekmovalk, zato sem bila precej ponosna.

To me je zelo navdušilo in komaj sem čakala na letošnje tekmovanje, saj sem porabila eno leto, da sem nadgrajevala svoje sposobnosti, da bi imela še večje možnosti za zmago na koroškem tekmovanju.

Letos je tekmovanje potekalo v Slovenj Gradcu. Vedela sem, da bom zlahka, brez posebne treme, odplesala ples, ki sem ga naštudirala.

Počasi je napočil dan, ko sem se udeležila tekmovanja. Nisem bila pod stresom, ampak sem vse vzela umirjeno in sproščeno.

In že je napovedovalec v mikrofon povedal, da naj na plesno območje pride prva polovica tekmovalk. Postavila sem se v drugo vrsto, da ne bi izpadla preveč vpadljiva in da se me je vseeno opazilo. Z moje pozicije se je v kotu med publiko dalo videti našo plesno učiteljico, ki mi je mahala, mi nakazovala, da se moram smejati in da moram vsak gib prav izpeljati. Jaz pa sem se le nasmehnila in se delala, da njenega sporočila nisem razumela.

Kmalu se je zavrtela prva pesem in vse tekmovalke, vključno z mano, smo nervozno čakale na začetek. Prvi ples smo odplesale, nato drugega in še tretjega.

Vsa utrujena sem se usedla na klop in čakala rezultate, ki so pokazali, da sem se uvrstila v naslednji krog, kar pa še ni bil tak "big deal". Sledila je še ena razglasitev po novih treh plesih, ko se na žalost nisem uvrstila naprej. Bila sem potrta. Nisem vedela, ali naj bom jezna na napovedovalca, ki je v bistvu samo prebral rezultat, ki so ga napisali sodniki, ali naj bom jezna na ostale tekmovalke, ki so samo nedolžno plesale. Ali naj bom jezna na skupino majhnih otrok, ki so se neustavljivo podili med publiko in se igrali lovljenje? Ali naj bom jezna nase?

Konec koncev sem se uvrstila na trinajsto mesto, za v finale pa je bilo izbranih dvanajst tekmovalk, kar pomeni, da bi izboljšala le en gib in uvrstila bi se naprej.

Žalostna sem se odpravila pred telovadnico, češ, da potrebujem zrak. Tam sem se usedla na klopcu in se umirila. Kar naenkrat je iz telovadnice prišla gospa srednjih let, ki je še nisem videla nikoli. Ustavila se je in mi rekla, da bi ona osebno na prvo mesto dala mene. Nasmejala sem se in se ji zahvalila. Prav šokiralo me je to, da me je pohvalila ženska, ki me sploh ne pozna. To mi je dalo upanje, da obstaja možnost, da vseeno dobro plešem. Še manj pa sem bila jezna, ko sem izvedela, da so mene in plesno skupino z moje šole razglasili kot šolo z najboljšim skupnim seštevkom točk, kar je pomenilo zmago na Koroškem.

Ob tej novici smo vse tekmovalke in tekmovalce iz moje skupine poskočili, se objeli in stekli po kolajno. Upam, da se bomo tudi na državnem tekmovanju tako dobro izkazali in da se bomo uvrstili na lestvico najboljših treh.

Janja REK, 9. razred

Strah je znotraj votel, zunaj ga pa ni

Zelo star pregovor, ki popolnoma drži. Kje si strah? Pridi, da se soočim s tabo! Strah?

Kot majhna deklica sem bila zelo sramežljiva in v javnosti me je bilo zelo strah. A zelo sem si želela, da bi lahko nastopala. Nastopanja pred razredom me je bilo vedno strah, čeprav sem bila dobro pripravljena.

Najprej sem poskušala govoriti pred ogledalom. Tam trema sploh ni bilo, a kaj ko se je trema pred razredom spet pojavila. Poskusila sem nastopati mami, vendar trema me je izdala in glas se mi je tresel. Ne vem zakaj, saj je bila poslušalka vendar mama.

Pri nastopu pred razredom mi je srce bilo sto na uro, roke so se mi potile in strah je bil vedno večji. Niti besede nisem spravila iz sebe. Tega strahu sem imela dovolj in hotela sem se ga znebiti. Uf! Mislila sem, da je to bolj enostavno, pa ni.

Začela sem nastopati z recitacijami pesmi na javnih prireditvah. Nastopala sem vedno več in strah je počasi mineval. Letošnje leto sem nastopila v oddaji Šola, da se ti zrola. Ta oddaja se mi zdi nadvse zanimiva in sodelovati v njej me je zelo veselilo. Najbolj sem vesela, da me je minil strah pred kamerami in sedaj z veseljem nastopam pred njimi.

Na sebe sem zelo ponosna. Iz male sramežljivke je nastala bolj samozavestna in pogumna Maša, ki ji nič več ni težko spoprijeti se s strahom.

Maša BREZNIK, 9. razred

Moje srečanje z Malim princem

... Naenkrat sem videla neko bitje, ki je bilo zelo blizu mene. Nisem vedela, ali je ena izmed sorodnih zvezd. Ni zgledalo kot zvezda. Ugibala sem, kaj bi lahko bilo. Bilo je podobno nam, zvezdam, ampak ni svetilo. Bitje je naenkrat prišlo do mene in me vprašalo: "Pozdravljena, sem Mali princ. Ali mi lahko poveš, kje sem?" Zmedeno sem odgovorila, da je med zvezdami, in ga vprašala, kdo je. Odgovora nisem dobila. Nato je sledilo vprašanje: "Ali ste zvezde tukaj na nebu srečne?"

Zdelo se mi je nenavadno, da me neko bitje tukaj ogovarja in sprašuje vse to. "Po eni strani ja," sem mu kratko odgovorila in nehala zastavljati vprašanje, kdo je, ker odgovora nisem dobila. Sledilo je le še več njegovih vprašanj. "Zakaj pa ste žalostne?" je ustrelil kot strela z neba. "Žalostne smo, ker gledamo ljudi doli na svetu. Vidiš, princ moj? Vidimo lahko ljudi, ki si dopovedujejo, da so srečni, ampak niso. To se vidi v njihovih očeh. Vidiš to žalost? In ta obup? Preveč je mask, ki jih ljudje nosijo, največ laži je o tem, kako se počutijo. Najstniki so včasih imeli prijatelje, zdaj imajo telefone. Vidiš to?" Mali princ se je samo zamislil, a ni odgovoril. Po dolgem času me je pogledal in vprašal, če mislim, da je njegov prijatelj z Zemlje srečen, jaz pa odgovora nisem poznala. Naenkrat je začel jokati. Želela sem ga potolažiti, a nisem vedela, kako.

"Vsak si lahko izbere svoj način življenja, ni pomembno, ali je to življenje dolgo. Pomembno je samo, kako je odigrano. Vsak ima možnosti, da dela, kar hoče, tudi tvoj prijatelj. Ima možnost, da ljubi, sovraži, gleda zvezde ... Odločitev je njegova," sem mu naposled le odgovorila.

Princ se je potolažil in zaspal, sama pa sem še dolgo razmišljala o njem. Bil mi je drag. Prišel je in mi polepšal življenje. Zdaj po dolgem času prav zares razmišljam. Ne samo o drugih, tudi o sebi. Sem srečna? Smo srečni? Pa vi tam spodaj? Ste srečni?

Nekaj časa sem še bedela, nato pa tudi sama padla v sladek spanec. Zjutraj Malega princa ni bilo več, prikazal se je spet, pozneje, a to je že druga zgodba ...

Hvala, Mali princ, zdaj sem šele doumela tvoje sporočilo.

Tjaša MUMEL OŠEP, 9. razred

Matic Razbornik, 2. r

Nika Gnamuš, 3. r

Življenje

Kot otroci vsi smo veliko sanj imeli,
čprav še sami nismo vedeli, kaj smo hoteli.
Brez skrbi po dvorišču smo noreli,
brez težav smo živeti si želeli.

Kot najstniki vsi smo veliko sanj imeli,
čprav smo mogoče že vedeli, kaj smo hoteli.
Brez skrbi okoli smo ponoči noreli,
probleme in težave smo očitno si želeli.

Kot mladostniki smo veliko stvari že doživeli,
predvsem smo vedeli, da smo živel.
Svet smo s svojo ljubeznijo prepotovati želeli,
svojo družino smo srčno hoteli.

Kot odrasli smo nekaj želj imeli,
zdravje za svojo družino smo si želeli.
Za družino smo kar se da dobro poskrbeli,
da naši otroci bi kar se da dobro živeli.

Kot babica sedaj na postelji sedim,
da nekaj se uresniči, še preden zaspim.
Da čas bi zavrteli, to močno si želim,
kot otrok se zjutraj prebuditi želim.

Katja COPOT, 9. razred

Zoja Gnamuš, 4. r

Zan Boženik, 9. r

Slovo

Naše skupno potovanje se je začelo pred leti 1. septembra, ko smo prišli v prvi razred vsi srečni in radovedni, zdaj pa že počasi odhajamo ... Skozi teh devet let smo se veliko naučili, učiteljem skakali po živcih in pridobili nove izkušnje, da poletimo v svet.

Bilo je zelo napeto, ko sem prvič stopila skozi šolska vrata. Seveda tisto noč nisem nič spala, bila sem zelo navdušena. Poznala sem že večino sošolcev in sošolk, ker smo bili skupaj že v vrtcu, ampak je bilo kljub temu zelo napeto. Bila sem zelo vesela, da sem že takrat prišla v tako super razred, ki vedno drži skupaj. Vsi smo se takoj razumeli in se družili, brez izjem, in kar ne morem verjeti, da bo tega počasi že konec. Naši najbolj napeti trenutki so se dogajali zagotovo v četrtem in petem razredu, ko smo prvič dobili ocene. Takrat smo imeli vsi tremo, ki je prisotna še danes. Ampak smo dobro podpirali drug drugega in se vsi skupaj uspešno prebili do zadnjega razreda.

Čisto vsi mi bodo ostali v krasnem spominu, tudi učitelji in učiteljice. Pogrešala bom vse, čprav smo jih velikokrat razjezili. Verjamem, da bodo tudi oni pogrešali nas in jim bomo ostali v spominu.

Res sem srečna, da sem del tega razreda in našega potovanja od prvega do zadnjega dne. Ta naša leta v osnovni šoli so kar prehitro minila, mi pa smo se zelo povezali. Morda se prej kdo ni tako zelo, a smo se v zadnjem razredu povezali vsi in kar ne morem sprejeti, da se že poslavljam. Vem pa, da bomo za vedno ohranili spomine in prijateljstva, čprav se ločujemo.

Tjaša MUMEL OŠEP, 9. razred

Nastja Proje, 3. r

Aša Slemnik, 4. r

Nekatere stvari se morajo zgoditi

Bilo je poleti. Bil sem še otrok, ko smo se s sosedi igrali na njihovem travniku. Bilo nas je šest. Igrali smo nogomet. Ko smo se naveličali te igre, smo se šli loviti.

Prijatelj me je začel loviti, saj sem bil takrat še najmlajši. Pogledal sem nazaj in še pospešil, a ko sem se ozrl naprej, sem pred seboj zagledal veliko jablano, v katero sem butnil s čelom. Jaz in prijatelji smo se ustrašili, ker mi je zelo zelo tekla kri.

Odšel sem domov ves objokan in krvav, da bi se pokazal očetu in mami. Ko sta me videla, sta se tako ustrašila, da sta me kar peljala v bolnico. Tam so nas hitro sprejeli in mi oskrbeli rano. Vsi smo mislili, da je zelo hudo, ampak na srečo ni bilo. Po kakšnih dveh urah sem lahko odšel domov, obvezan okoli glave. Bilo me je zelo sram, ko sem moral z obvezano glavo v šolo, ampak tako je pač bilo.

Velikokrat sem svoje zgodnje otroštvo preživel v solzah. Enkrat sem se udaril tu, drugič tam, včasih je pritekla kri ...

Ampak vem, da se take stvari morajo zgoditi, sicer ne bi verjeli, da je ogenj vroč, nož oster in drevo trdo.

Žan ČREŠNIK, 9. razred

Mateja Ažnik, 4. r

Gašper Rotovnik, 2. r

Aša Slemnik, 4. r

Lana Kotnik, 3. r

Jesenske delavnice

Knjižne mišice

Koronarno društvo na obisku.

1. šolski dan v razredu

Evakuacija

1. šolski dan

Urejanje zeliščnega vrta

Božični bazar

Delavci šole na delavnicah

Dramski krožek se predstavi.

Druženje z avstrijskimi vrstniki.

FOTOURINKI

Želim si ...

Drobcene očke, veliko srce,
le sreče taprave mu zmanjkalo je.
Z roko zamahne, se nam nasmeji,
brihtne je glave za naše vsaj tri.

Ne joče, ne tarna, pa vendar prizna,
da po glasu nas loči,
drugače ne zna.

Želim si le eno
in čisto nič več,
da bi očke njegove
spet zrle v svet.

Eva PARADIŽ, 3. razred

(Pesem je bila nagrajena na literarnem natečaju **o invalidih** – regijski nivo.)

Invalid in kulturno ustvarjanje

Včasih se vprašam, kako bi se počutila, če bi bila invalid. Avtomobilska nesreča lahko spremeni moje celo življenje.

Predstavljam si, da sedim v invalidskem vozičku. Vsakokrat ko grem v supermarket, me pri vstopu in izstopu iz avtomobila spremljajo pogledi usmiljenja. Ljudje mi v bistvu pošiljajo sporočilo: "UBOGA". Istočasno ti ljudje ne spoštujejo prometnih predpisov in se ustavljajo na parkirnem prostoru za invalide osebe. In potem ti isti ljudje navdušeno ploskajo, ko preberejo časopisni članek o invalidu, pesniku, slikarju, ki mu je neglede na invalidnost uspelo ustvarjati in postati poznana oseba.

Ali je kulturno ustvarjanje odvisno od tega, ali je nekdo invalid ali ne, ali je odvisno od talenta? Mislim, da je odvisno od talenta.

Kako se spopasti z dejstvom, da nikoli ne bom takšna kot vsi drugi ljudje? Ali bom še vesela? Ali se bom še smejala? Predvsem pa, ali bom sprejela svojo invalidnost?

Ali bom sanjala, da ne sedim več v invalidskem vozičku in bom v sanjah vstala kot Heidiina prijateljica v knjigi Heidi in shodila? Kdaj bom dovolj močna in bom sprejela svojo invalidnost?

Mislim, da bo mi lažje sprejeti, če mi ne boste pošiljali sporočila "UBOGA".

Ne kradite mi parkirnega mesta! In prosim, ne ploskajte, če bom postala slavna.

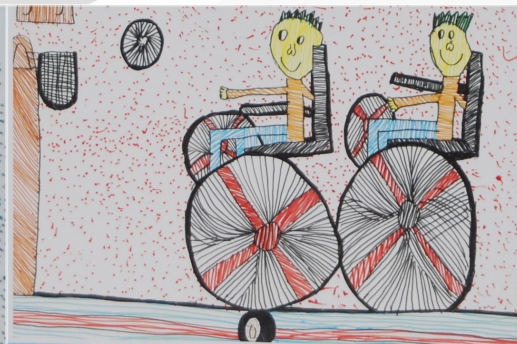
Anne Marie PÖPPER, 6. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Invalidi in kulturno ustvarjanje**.)

Nastja Proje, 3. r

Ilija Jovanov, 3. r

Nastja Proje, 3. r

Invalidi in šport

Nekateri mislijo, da se invalidi ne morejo ukvarjati s športom. Pa je res tako?

Začnimo kar na začetku. Šport – beseda, ki nas spomni na aktivnost, sproščanje, rekreacijo, tekmovanja in uspeh. Invalidi – beseda, ki nas spomni na ljudi, vredne velikega spoštovanja, na ljudi z malo drugačnim načinom življenja in ljudi, polne radosti, veselja in smeha. Če to združimo, dobimo en lep stavek, še lepši pa je njegov pomen: Invalidi in šport.

Če je nekdo invalid, še ne pomeni, da se ne more ukvarjati z nobenim športom. Lahko bi rekli, da so nekateri invalidi celo bolj uspešni v kakšnem športu kot pa nekateri izmed nas.

Omenim lahko svojega dedka, ki so mu zaradi hude bolezni zdravniki morali odrezati levo nogo. Od takrat naprej je moj dedek invalid. Ampak njegovo gibanje se še ni končalo. Pred nekaj leti se je s

pomočjo bergel povzpel na Uršljo goro, nekajkrat osvojil sam vrh Pece in skupaj z mojo mamo prehodil dolgo in zahtevno pot čez Pohorje. Danes pa se tu in tam s svojim posebnim kolesom, ki ga poganja z rokami, pelje po kolesarski poti vse do Slovenj Gradca. Nanj sem zelo ponosna, ker se zelo trudi.

Kaj pa pravi športi, kot so košarka, smučanje, plavanje, ples in še in še? Tudi to je mogoče. Enkrat sem na televiziji videla, kako invalidi na invalidskih vozičkih igrajo košarko. Zelo me je razveselilo, da smo jim pomagali uresničiti njihove sanje in jim omogočili igranje košarke, pa čeprav na malo drugačen način. Seveda igrajo tudi tenis, namizni tenis, odbojko in hokej. Za slepe je omogočeno igranje šaha, le da je igralna plošča malce drugačna od 'naše'.

Če še enkrat omenim svojega dedka. Je tudi izvrsten ribič in ribolov prav tako uvrščamo med športe. Skupaj z babico sta osvojila veliko medalj in pokalov na tekmovanjih v ribolovu, ki so bila organizirana s strani Invalidske zveze Slovenije. Lahko se pohvalim, da je moja babica v letošnjem letu postala državna prvakinja v ribolovu za invalide, ki je potekalo na Dolenjskem.

V lanski oddaji Slovenija ima talent smo lahko videli žensko na invalidskem vozičku in moškega, ki ni bil invalid, kako profesionalno sta odplesala svojo točko. Želela sta pokazati, kaj v resnici zmorejo invalidi. Ženski se je videlo, kako pleše s srcem in dušo, pa čeprav nikoli ne bo stopila na noge in naredila niti enega samega koraka. Njuna točka je bila za vse nas gledalce izjemno ganljiva in marsikdo se je lahko ob gledanju nanju globoko zamislil in brisal solze z lica.

Invalidi ne marajo, da jih obravnavamo drugače, da jih pomilujemo, da na njih gledamo kot na nebogljence, ampak želijo, da jih obravnavamo kot sebi enakovredne, zato se dokazujejo z različnimi talenti, ki so jim bili položeni že v zibelko. Vsak nasmeh, ki jim ga naklonimo, vsak nasvet, ki jim ga damo, je za njih zelo pomemben in to želijo, kot tudi potrebujejo. So drugačni, a vseeno enaki.

Mi jih moramo spodbujati in jim pomagati, če prosijo za našo pomoč. Če bomo to vsi upoštevali, bomo srečni mi in oni.

Upam, da kdorkoli bo to bral, se bo iz tega nekaj novega naučil in dojel bistvo pomena napisanih besed.

Blažka MERC PRAPER, 7. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Invalidi in šport**.)

Invalidi in šport

Invalidi so ljudje, ki jim je bolezen ali nesreča v trenutku spremenila življenje. Vendar pa je njihova volja do življenja in do športa ostala trdna. Tudi invalidom športnikom je dana možnost, da se vključujejo v različne športe in igre. Čeprav se morajo pri športu soočiti z ovirami pri gibanju, jih to ne omejuje, da ne bi bili uspešni športniki. Invalidi imajo različne spretnosti in lahko tekmujejo v večini športov. Zaradi gibalne omejenosti jih razvrščajo v skupine glede na spretnost in invalidnost.

Tekmujejo lahko v košarki, odbojki, nogometu, smučanju, plavanju, šahu ...

Invalidi tekmujejo tudi na olimpijskih igrah in so prav tako uspešni, mogoče še bolj uspešni od neinvalidov. Vendar pa je njihova pot do uspeha mnogokrat težja kot za druge. Že sama volja in moč, da sodelujejo, sta dovolj, saj morajo v treninge vložiti veliko več energije kot zdravi ljudje. Moramo jih spoštovati in jim čim bolj pomagati. Vendar pa je kruto, da tega nekateri zdravi ljudje ne znajo ceniti. Jaz jih zelo spoštujem, ker se tudi sam ukvarjam s športom, in vem, koliko napora porabiš za uspeh.

Jaroš STRAŠEK, 6. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Invalidi in šport**.)

KRALJ MATJAŽ

To zgodbo bom napisala zato, da vas nasmejim in s svojo domišljijo mogoče še koga spravim v dobro voljo. Upam, da vam bo všeč.

Tam doli pod strmo in mogočno Peco je spal in še vedno spi ... No, saj menda veste, kdo? Da, pravi pravcati kralj Matjaž. Legenda nas uči, da ko se mu bo brada devetkrat ovila okoli mize, na kateri sloni, se bo zbudil in prišel naredit red med nas.

Ta zgodba v bistvu govori tudi o treh detektivih. Ti trije naivni detektivi niso verjeli, da ta naš junak Matjaž res spi pod mogočno goro. Stavili so med seboj, da tisti, ki najde resnico o tem mitu, lahko obdrži vse tri sekire, ki so shranjene ob Matjažu pod Peco.

Prvi, najbolj pogumen, se je na pot odpravil že zgodaj zjutraj. Prehobil je strmo in zahtevno pot čisto pod vrh mogočne gore. Tam, čisto, čisto na vrhu je bila majhna kamnita hišica, kjer je bival ubogi, komaj živeči starček. Imel je skoraj tako dolgo brado kot kralj Matjaž, le postavo je imel bolj drobceno. Prestrašeno je pogledal detektiva in bil je čisto tiho. Detektiv je hitro rekel: »Prišel sem, da bi izvedel resnico o kralju Matjažu. Kam se je zatekel pred krutimi Turki? Morda veste vi?« Starček ga je hudo pogledal izpod čela in rekel: »Kaj misliš ti, da vem ali ne?«

Detektiv je starčev odgovor zelo dobro razumel, zato je šel k drugima dvema, ki sta nestrpno čakala, kaj jima bo sporočil. Povedal jima je, da odgovora ne ve nihče in da ga mora vsak razvozlati po svoje. Drugi detektiv je z jezo in brez besed odšel najprej v krajevno knjižnico, saj knjige baje prinašajo odgovore na vsa vprašanja. Sedel je med policami, bral legende, pravljice, pesmi in zgodbe. Na koncu se je res izkazalo, da je legenda o spečem kralju resnična. Ni mogel verjeti. Mimo je prišla stroga knjižničarka in ga vprašala, če je kaj narobe. Detektiv jo ves radoveden napade z vprašanjem: »Ali veste, kam se je namenil kralj Matjaž, ko so ga preganjali Turki?« Knjižničarka mu odrezavo odgovori: »Čisto vsak že ve, da pod Peco. Sploh pa, poiščite kakšno pismo, ki ga je napisala njegova preljuba Alenčica.« Detektiv se obupan vrne k drugima dvema in jima pove, da je tudi on brez odgovora, omeni pa pisma Matjaževe Alenčice.

Tretji detektiv je dobil sijajno zamisel in začel s svojo raziskovalno nalogo. Šel je pod Peco in nekaj časa strmел v kralja Matjaža in mu nesramno rekel: »Če si ti res pravi mož iz te štorije, moraš pri sebi imeti nekaj, kar to dokazuje!« Skozi ozke špranje je zapihal rahel vetrček, ki je prinesel s seboj majhen listič. Na njem je pisalo: »Preden najdeš resnico o kralju Matjažu, pojdi na najbolj severno točko sveta.«

Detektiv je od veselja kar poskočil, šel po ostala dva in vsi skupaj so se odpravili na sever. Ko so prišli tja in po enem mesecu obupali nad iskanjem, so končno le spoznali, da je legenda o kralju Matjažu resnična.

Še vedno pa imajo iskalno akcijo ...

Le kje se skriva pismo prelepe Alenčice? No, to pa je potem že druga zgodba. Lahko si samo predstavljamo, kako je potekalo iskanje in reševanje te, za njih »zahtevne« naloge.

Od tistega časa dalje ima kralj Matjaž vsako leto ob istem času skrivnosten in nagajiv nasmeh na obrazu. Le zakaj?

Blažka MERC PRAPER, 7. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Kralj Matjaž**.)

Špela Konečnik, 3. r

Eva Paradiž, 3. r

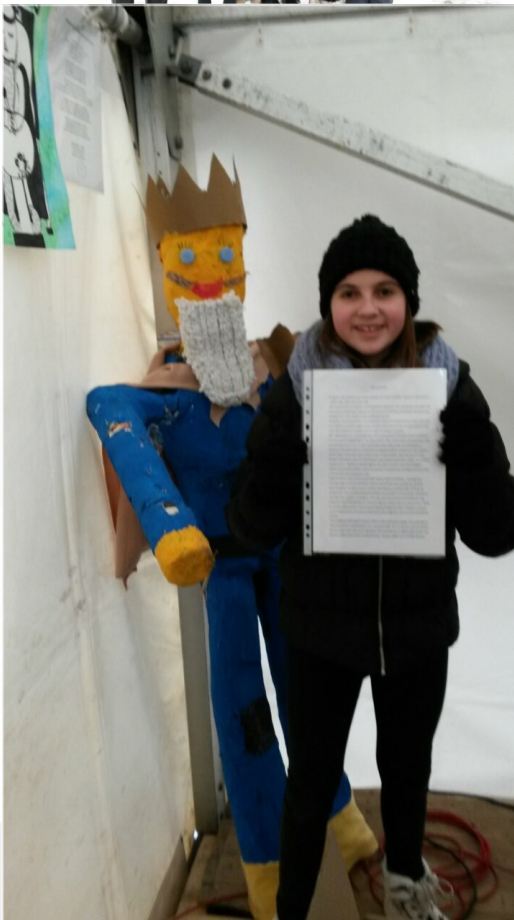
Na obisku pri kralju
Matjažu

Pod Peco je luštino.

Nagrajen prispevek

Tinkara Medved, 4. r

Učenci nagrajenih del

Kaj lahko storimo, da ne pride do dimniškega požara

Lani decembra sem povabila prijateljico Karin k meni. Ker je bilo premrzlo za sankanje, sva se igrali v hiši. Imeli sva se lepo, vendar nesreča nikoli ne počiva.

Moja mama dela na Izpostavi za zaščito in reševanje in imamo doma pozivnik. Naenkrat je zapiskal. Na njem je bilo sporočilo, da gori dimnik. Karin se je čudila, kako lahko zagori dimnik sredi zime. Še sama sem bila začudena. Mama nama je povedala, da so tam, kjer gori dimnik, poklicali gasilce. Gasilci so pohiteli, v petih minutah so se zaslišale sirene velikega gasilskega vozila. Na sebi so imeli hlače z naramnicami, debele bunde, rokavice, škornje in seveda tudi čelade, saj jim bi lahko padlo kaj na glavo. S seboj so imeli velik rezervoar, zelo dolge cevi, žage in klešče. Pravočasno so pogasili požar. Čez nekaj časa sva s Karin izvedeli, da je prišlo do vžiga saj. S prijateljico sva veliko razmišljali, se pogovarjali in spraševali starše, kaj naj bi naredili, da ne bi prišlo do vžiga.

Do tega ne bi prišlo:

- če bi dimnikar vsako leto opravil preventivni pregled in bi hkrati preveril ter ugotovil, da ni razpok v dimniku, ker lahko pride do uhajanja monoksida in s tem tudi do zastrupitev,
- če ne bi kurili surovih smrekovih drv, ker smrekovina vsebuje veliko smole,
- če ne bi kurili plastike in revij.

Lastniki hiš pa dimnik lahko pogledajo tudi sami in ga očistijo s primernim orodjem za čiščenje. Če je v dimniku veliko saj, ga pooblaščen dimnikar kontrolirano očisti z ognjem. To pa naredi tako, da sežiga ogenj od zgoraj navzdol in ogenj počasi gori in s tem očisti dimnik.

Samo previdno moramo ravnati, kuriti primerna goriva in redno čistiti dimnik, pa ne bo prihajalo do dimniški požarov.

Lana KRAJNC, 5. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju **Naravne in druge nesreče.**)

Zoja Sedeljšak, 3. r

Laura Zorman, 4. r

Nagrajeni prispevki petošolcev na literarnem natečaju o invalidih

Iskrice v očeh

Nimam razloga,
da ne bi bila vesela
in življenja rada imela.
Vsak dan bi na ves glas zapela,
kako sem vesela.

Na svetu je veliko ljudi,
a nismo vsi enaki.
Veliko je poti,
a gremo vsak po svoji.

Nekdo lažje, nekdo težje,
a z roko v roki
bomo skupaj šli po vseh poteh
z iskricami v očeh.

Tjaša SAMEC, 5. razred

Invalidi in šport

Košarka je dobra igra tudi,
če to zanima invalida
in tudi, če na vozičku so,
žoga lepo skozi koš zdrsi.

Z vozički hitri so
in žogo v koš natančno zadenejo.
Zmaga je njihov san,
zato pridno trenirajo vsak dan.

Po tekmi radi se zabavajo
in čeprav na vozičkih so,
radi tudi plešejo.

Aljaž JELENKO GABERŠEK, 5. razred

Invalidi

Za vsakega invalida
se najde nekdo,
ki bi ga sprejel
in imel bi ga rad,
čeprav je takšen, kot je.

Za vsakega invalida
se najde nek šport,
ki bi ga osrečil,
da se ne bi počutil
tako drugačen.

Kot pravijo nekateri ljudje –

za vsakega invalida
se najde nekaj,
kar mu je v veselje!!!

Hana FILIPIĆ, 5. razred

Športnik invalid

Invalidi naj bi enakopravni nam zdravim bili,
a večkrat se jim tudi kam mudi.
So zelo dobri športniki
in morda tudi matematiki.

Veliko invalidov v Sloveniji imamo,
pa jim večkrat tudi kaj zaigramo,
nam pa je znano,
da so dobri plavalci in razni tekmovalci.

Poznano mi je, da tudi olimpijskih iger
zelo radi udeležujejo se.
So zelo dobri športniki z veliko medaljami.

Oni imajo enake pravice
in radi imajo športne novice,
razveselijo pa se tudi same zmagovalne stopnice.

Pri nekaterih športih ne morejo sodelovati,
a zato se ne smejo predati.
Močno voljo imajo
in še glasno navijati znajo.

Lara KOTNIK, 5. razred

Špela Konečnik, 3. r

Požar na Otiški bajti

Babi in dedi sta mi povedala zgodbo, ki se je zgodila kakšnih štirideset let nazaj.

Nekega poletnega dne sta otroka iz Otiške bajte pritekla k sosednji kmetiji Otišnik povedat, da jim gorita hiša in hlev. Takrat še ni bilo telefonov. Gasilce so o požaru lahko obvestili le tako, da so jim novico sporočili na sedež gasilskega doma. Zato je do pomoči preteklo kar precej časa. Na pomoč so prišli gasilci iz Šentjanža in Dravograda. Pomagali so tudi sosedi. Kljub pomoči je sosedom vse zgorelo. Ostali so brez vsega. Rešili so samo živali in stroje. Začasno so živeli pri Otišniku. Rešene živali so pripeljali k dvema sosedoma. S pomočjo občine so hitro začeli graditi novi poslopji. Hlev jim je uspelo zgraditi do zime. V novo hišo so se vselili naslednje leto. Za vse, ki so jim pomagali, so v zahvalo priredili piknik.

Učiteljica, se boste vprašali, kaj ima ta zgodba s preventivnim ukrepanjem, o čimer ste nam naročili, da naj pišemo? To, da sem se iz zgodbe naučila, da v nesreči spoznaš prijatelje.

Zoja SEDELJŠAK, 3. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Naravne in druge nesreče.**)

Zgodilo se je ...

Oče mi je povedal, da je njegova sestra pred leti še kot otrok morala zakuriti v peči. Ob peči je stala steklenica. Šla je po drva. Ko je prišla nazaj, je po nesreči prevrnila steklenico, v kateri je bil bencin. V trenutku se je bencin vžgal in prišlo je do požara. Zagorela je garaža, zato so hitro na pomoč poklicali gasilce. Gasilci so pogasili ogenj in tako rešili hišo. Sam se večkrat spomnim te zgodbe, zato še toliko bolj vem, da se z ognjem in bencinom ne smem nikoli igrati. Če pa že pride do požara, moramo poklicati na številko 112.

Aleks JESENIČNIK, 3. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Naravne in druge nesreče.**)

Požar na božič

Bil je božični večer. Z družino smo bili zbrani na vsakoletni božični večerji. Skupaj smo povečerjali in se zabavali. Nato sta se starša odpravila k polnočnicam. Doma smo ostali le jaz, bratranec in bratranka. Gledali smo film Mr. Bean. Naenkrat smo začeli vohati dim. Odšli smo pogledat, kaj gori, in ugotovili, da gori naša smrečica. Takoj sem v telefon vtipkal 112. Oglasila se je dežurna ekipa. Povedal sem jim vse potrebne podatke, ki so jih zahtevali. Po nekaj minutah so prispeli gasilci. Požar so uspešno pogasili, obvestili starše ter nam zaželeli varne praznike. Tisti večer sem ponosen, vendar še malo prestrašen, legel v posteljo in zaspal. Naslednje jutro sta me oče in mama pohvalila in povedala, da sem ravnal čisto pravilno. Bil sem zelo ponosen.

Teo KRNETIČ, 3. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Naravne in druge nesreče.**)

Preprečila sem požar

Iz šole sem šla na obisk k dedku. Ko sem stopila v stanovanje, sem zavohala nekaj čudnega. »Le kaj je to?« sem se v mislih spraševala. V trenutku sem stekla v kuhinjo in opazila lonec, iz katerega se je močno kadilo. Pogledala sem okoli sebe in iskala dedka. »Le kje je, le kaj naj storim?« mi je bliskalo po glavi. Pogledala sem še enkrat okoli sebe in zagledala dedka, kako spi na kavču. Stekla sem do njega in ga stresla za ramena. Takoj je vedel, da se nekaj dogaja. Stekel je do kuhinje in čez ponev vrgel krpo in tako preprečil požar. Dedi je bil zelo vesel, da sem ga zbudila. Če ne bi prišla na obisk, bi zagotovo zgorelo. Za zahvalo mi je dedek dal čokolado.

Lana KOTNIK, 3. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Naravne in druge nesreče.**)

Poplave

Tisti dan sem odšla kot ponavadi v vrtec. Že ko smo se peljali čez most v Dravogradu, sem videla, kako visoka je reka Drava. V vrtcu so se pogovarjali o poplavah in bilo me je strah. Vzgojiteljica je poklicala mamo, če bo lahko prišla po mene, ker drugače bi morala prespati v vrtcu. Mama je prišla in

naju z Zojo peljala v Šmartno, ker domov v Dravograd nismo več mogli. Ko sem videla, koliko vode je povsod, me je skrbelo, ker je bil brat Klemen čisto sam v Dravogradu in nismo vedeli, kako bomo prišli do njega. Ker je Aleš tudi gasilec, se je z drugimi gasilci dogovoril, da so ga spustili čez most, da je peš odšel po Klemna. Tisto noč je Aleš tudi celo noč pomagal gasilcem. Tudi sama sem gasilka, da bom, ko odrastem, če bo potrebno, tudi jaz pomagala v takšnih nesrečah.

Lana GNAMUŠ, 3. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Naravne in druge nesreče.**)

Zdravko Lidl

Zdravko zdravi

Nekoč je živel fant z imenom Zdravko. Ukvarjal se je s športom in jedel zdravo hrano. Namesto s sladkarijami se je sladkal s sadjem in zelenjavo. Zdravko je cele dneve preživel zunaj. Bil je najbolj zdrav fant na svetu.

V njegovi vasi je živela deklica z imenom Pia. Pia nikoli ni želela telovaditi. Cele dneve je preživela v hiši, ker jo je bilo strah, da bi ji zrak naredil kaj slabega. Bila je velikokrat bolna in njena družina ni vedela, kako ji pomagati.

Nekega dne se je Zdravko igral pred njeno hišo in videl, kako deklica gleda skozi okno. Potreboval je nekoga za igro, zato je potrkal na vrata. Pia se ni želela igrati z njim in Zdravka je zanimalo, zakaj ne. Povedala mu je, da je bolna. Zdravko ji je pojasnil, da je bolna, ker se premalo giba in ni dovolj na zraku. Svež zrak pozdravi veliko bolezni. Z gibanjem pa pomagamo telesu, da bolezen čim prej mine. Deklica ga je ubogala in se od takrat naprej vsak dan igrala z njim. Nikoli več ni bila bolna in njena družina ni mogla verjeti ...

Nika GNAMUŠ, 3. razred

(Prispevek je iz pravljичne zbirke »Zdravko Lidl«, za katero je bil nagrajen cel 3. razred.)

Žalostni radič

Nekoč je živela gospa Fanika. Njen hobi je bilo vrtnarjenje. Imela je najlepše grede daleč naokrog. Vsi, ki so šli mimo, so jih z veseljem opazovali. Uspevalo ji je vse, kar je rastle na vrtu, razen radiča. Radič je bil vedno gnil. Gospa je na pomoč poklicala Zdravka. Zdravko je prisluhnil rastlini. Rastlina mu je povedala, da noče in tudi ne more rasti, ker je nihče ne mara, tudi Fanika ne.

Radič ni razumel, zakaj ga potem sploh goji. Ni in ni si mogel razložiti, zakaj ga nihče ne mara, on je pa lep in dober. Zdravko je radiču obljubil, da bo gospe Faniki povedal, kako se goji radič, da ni več tako grenak. Zdravko Lidl vedno izpolni obljubo in gospe Faniki je povedal, da ga naj med rastjo večkrat obreže, da bo čvrst in manj grenak. In Zdravko je še vsem drugim povedal, da naj ga poskusijo, saj ga bo gospa Fanika zdaj bolje gojila.

Od tedaj naprej je radič pokal od zdravja in veselja, ker so ga vsi oboževali, Fanika pa ga je morala zaradi tega vsak dan bolj obrezovati.

Jaka OCEPEK, 3. razred

Srček Zdravko in medvedek Tonček

Nekoč je v majceni hišici sredi temačnega gozda živel pametni srček Zdravko. K njemu so prihajale po nasvete vse živali iz gozda. Pot do njegovega doma je bila zelo strašna. Na poti so bili prepadi, strašna drevesa, visoka trava in gromozanske luknje. Ampak medvedek Tonček je bil korajžen in se teh pasti ni nič bal. Pogumno je šel čez vse ovire in kar naenkrat je prispel do Zdravkovoga domovanja.

Potrkal je na vrata in Zdravko ga je prijazno povabil naprej. Vprašal ga je, kaj ga muči. Medvedek Tonček mu je zaupal svojo težavo. Mama in oče sta mu naročila, naj se hrani z živalskimi mladiči. Ampak on tega ne mara, saj se rad igra z mladiči in ne želi, da so njegova hrana. Modri srček Zdravko mu je povedal, kaj naj naredi. Da naj posluša, kaj mu govori njegovo srce in naj naredi, kar sam hoče. Seveda je potrebno poslušati in spoštovati starše, ampak če ne bo jedel mladičev, ga bodo starši vseeno imeli radi.

Medvedek Tonček se je zahvalil Zdravku za nasvet in odšel po isti poti, od koder je prišel.

Po poti domov je srečal veliko mladičev in prav z vsakim se je kaj pogovoril ali se z njim igral. Sklenil je, da bodo mladiči za vedno njegovi prijatelji in da mu niti na misel ne bo prišlo, da bi katerega pojedel.

Taj GROBELNIK, 3. razred

(Prispevek je iz pravljичne zbirke »Zdravko Lidl«, za katero je bil nagrajen cel 3. razred.)

Zelenjavni vrt

Nekoč je zajček Zdravko odkril zelenjavni vrt bogatega moža, ki nikoli, ampak res nikoli ni jedel zelenjave. Ta mož je vedno jedel veliko mesa, sladkarij in tort. Tudi počutil se je vedno bolj slabo. Bil je brez energije. Zdravko je želel temu možu pokazati, kako je vsa ta zelenjava na njegovem vrtu dobra, zato se je začel hraniti z njo. Pojedel je eno zeljno glavo, dve glavi solate in tri korenčke. Potem je hop, hop odhopsal domov.

Naslednjega dne je lačni zajček Zdravko pripeljal s seboj še enega zajčka, tako sta bila dva lačna zajčka. Vsak je pojedel eno zeljno glavo, dve glavi solate in tri korenčke. Potem sta hop, hop odskakljala domov.

Naslednji dan sta dva lačna zajčka pripeljala še enega zajčka, tako so bili trije lačni zajčki. Vsak je pojedel eno zeljno glavo, dve glavi solate in tri korenčke. Potem so hop, hop odskakljali domov.

Naslednji dan so trije lačni zajčka pripeljali še enega zajčka, tako so bili štirje lačni zajčki. Vsak je pojedel eno zeljno glavo, dve glavi solate in tri korenčke. Potem so hop, hop odskakljali domov.

Naslednji dan so štirje lačni zajčki pripeljali še enega zajčka, tako je bilo pet lačnih zajčkov. Vsak je pojedel eno zeljno glavo, dve glavi solate in tri korenčke. Potem so hop, hop odskakljali domov.

Naslednji dan je pet lačnih zajčkov pripeljalo še enega zajčka, tako je bilo šest lačnih zajčkov. Vsi ti zajčki so bili neizmerno hvaležni Zdravku, saj so zaradi zelenjave, ki so jo jedli, bili vedno zdravi. To so hoteli pokazati tudi možu.

Čez nekaj dni se je bogati mož, ki nikoli, res nikoli ni jedel zelenjave, spraševal, kaj se je zgodilo z njegovim vrtom. Le kdo tako rad je zelenjavo? Odločil se je, da bo tudi sam poskusil, kakšen okus ima zelenjava. Ko je poskusil vse, se je sam sebi nasmehnil in se spraševal, le zakaj že prej ni poskusil zelenjave.

Po nekaj dneh je bilo njegovo počutje boljše. Hvaležen je bil, da je nekdo jedel zelenjavo z njegovega vrta, saj je drugače nikoli ne bi opazil in poskusil.

Nikoli ni uganil, da je šest lačnih zajčkov, ki se skrivajo za ograjo, pojedlo njegovo zelje, solato in korenje. Mi pa vemo, mar ne?

Tjaš ZEC, 3. razred

(Prispevek je iz pravljичne zbirke »Zdravko Lidl«, za katero je bil nagrajen cel 3. razred.)

Spominjam se ...

Čeprav sem star šele trinajst let, se spominjam dveh naravnih nesreč, ki jih bom skušal na kratko opisati.

Petega novembra 2012 me je ata kot vsako jutro odpeljal v šolo. Zunaj je še vedno močno deževalo. Ko sva se peljala čez most na reki Mislinji, sva opazila, kako visoko je segala voda v strugi. Po njivah in travnikih sem opazil velike luže, saj voda ni mogla dovolj hitro odtekat. V šoli je pouk normalno stekel. Ko je bilo pouka konec, so po objavi povedali, da naj po vse učence čim prej pridejo starši, oz. da so organizirani šolski avtobusni prevozi domov prej kot po navadi. Ker sta bila moj ata in mama do treh v službi, sem jaz odšel k sošolcu Nejcu in tam počakal. Pome je prišel ata. Ker pa je bila cesta iz Šentjanža proti domu čisto poplavljen, smo se peljali nazaj proti Pamečam in nato proti cerkvi sv. Ane. Po dolini se rečne struge sploh niso več videle zaradi vse te deroče vode. Vozil smo se po precej daljši, a po varni poti ter tako srečno prišli domov. Tudi moj bratranec Nejc je moral prespati pri nas, saj ni mogel domov. V gimnazijo je hodil v Slovenj Gradec, doma pa je v Dravogradu. Naslednje jutro je šel ata najprej pogledat k reki Mislinji, če sta most in cesta do Šentjanža že prevozna. Ker je bila cesta med rečno strugo in Šentjanžem še vedno poplavljen, smo morali v šolo zopet po daljši poti čez Pameče. Na srečo se je čez dan ali dva vse uredilo ...

Druga nesreča pa je nastala zaradi žleda pred dvema letoma. Spomnim se, kako so bila vsa drevesa odeta v leden oklep. Tudi tla so bila vsa poledenela. Ko sem stopil iz hiše, sem slišal, kako se lomijo vrhovi smrek in pokajo veje. Drevesa so se podirala tudi na električne žice in mnogo ljudi je ostalo brez elektrike. Imeli smo srečo, saj so električni vodi do naše hiše iz Šentjanža speljani pod zemljo, tako da nismo ostali brez elektrike. Družina moje tete in strica se je za nekaj dni preselila k nam. Čeprav je bilo še kar hudo, smo se hecali, da so 'begunci'. Skupaj smo kuhali kosilo v velikih loncih, saj nas je bilo pri hiši kar deset. Na žalost je bilo električnih generatorjev premalo in tudi pri njih so ga uspeli dobiti šele čez štiri dni. V tem času se jim je hiša zelo ohladila, saj niso delovale črpalke centralnega ogrevanja. Tudi zamrzovalna skrinja se jim je odtajala in njeno vsebino je bilo treba zavreči. Takrat sem res spoznal, kako odvisni smo ljudje od električne energije. Nam je elektrike v enem tednu zmanjkalo le za pol ure, pa je bilo vse narobe.

To sta bili dve naravni nesreči, ki sem ju doživel, in upam, da jih bo v prihodnje čim manj, oz. da jih sploh ne bo več v našem prelepem Šentjanžu.

Blaž JAVORNIK 7. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Naravne in druge nesreče.**)

Že majhna iskra lahko povzroči požar

Naravne nesreče so nekaj zelo hudega, nekaj, pri čemer je lahko človek čisto nemočen. Ampak če že vnaprej pomislimo, kaj se lahko zgodi, se lahko na to dobro pripravimo ali pa sluteči dogodek preprečimo.

V šoli nas učitelji kar naprej opozarjajo, kako naj bomo previdni: naj ne puščamo štedilnikov prižganih zaradi požarov, naj ne pozabimo zapreti pipe, saj voda lahko povzroči poplavo in tako dalje. Nekaterim učencem gre to že kar pošteno na živce, a meni se zdi pametno, da nas tako opozarjajo.

Ob vsem naštetem pa nam grozi še en naravni dejavnik, katerega ne moremo preprečiti. Potres. Japonsko 'obišče' velikokrat in zaradi njega umre veliko število ljudi. Ostanajo brez domov, brez vsega ljubega, na kratko - brez vsega, kar so si ustvarili. Ko zaslišijo reševalne sirene, prestrašeni zbegano tekajo naokrog in ne vedo, kaj bi naredili. Potres ruši hiše, z visokih pečin podira skale in še in še. Da ne govorim o tajfunih in cunamijih ...

Jap, naravne nesreče so zares zelo hude. Ne bi si mislili, a pod naravne katastrofe štejemo tudi vročinski val. Njegova zelo huda posledica je peklenska vročina. Takrat moramo zelo paziti, da ne dehidriramo, torej moramo veliko piti. Tudi, če nismo žejni. Prav tako ne smemo pozabiti na naše štirinožne prijatelje, katerim obvezno zagotovimo hladen prostor in svežo vodo.

No, na kratko sem napisala nekaj o naravnih nesrečah, zdaj pa sledi ena zgodba:

Bil je čisto običajen dan v šoli, ko so nas obiskali gasilci. Namestili so nam neko novo verzijo alarmov, ki se sprožijo, ko senzor zazna dim. Vsi poznamo rek: Kjer je dim, je tudi ogenj. Ti moderni alarmi so se mi zdeli zelo koristni, saj bomo zdaj menda bolj varni. Ko so končali svoje delo, so prišli v naš razred in nam te alarme natančneje predstavili ter nam povedali, kje vse so. Pri sebi sem si mislila: »Kaj pa na naši šoli lahko sproži ogenj? Učitelji že ne, učenci pa ne bi dobili priložnosti, niti pripomočkov za to. Eh, varnost je le varnost!«

Po koncu pouka smo se jaz in še dve moji prijateljici odpravile domov. Malo smo se pogovarjale o trgovinah in podobno, ko je naenkrat téma padla na te nove alarme. Čeprav so skoraj neopazni tam na stropu, se jih nismo mogle navaditi. Po nekaj korakih smo se razšle. Doma sem še malo razmišljala o požaru, nato pa spet o tistih alarmih. Nisem vedela zakaj, ampak neprestano so mi hodili po glavi.

Naslednji dan sem v šoli izvedela, da ima ena od naših učiteljic rojstni dan. Vsi na šoli smo vedeli, da ji bodo delavci šole popoldne pripravili presenečenje. Hišnik bo poskrbel za okraske in kuharice ji bodo spekle dobro, slastno, čokoladno torto. Nobeden od nas učiteljici ni niti namignil.

No, pustimo zdaj to ...

Vrnimo se na alarme. Zelo so zanimivi. Pa kaj še, samo malce se šalim! Mislim, da sem o njih spremenila mnenje. Mislila sem, da ničesar ne bodo spremenili.

Tako je minil še ta dan pouka in učitelji so lahko začeli z zabavo. Ko sem se peljala v šolo, da bi poiskala učbenik, ki sem ga prej pozabila, sem videla nekaj zares groznega. Naša šola je gorela. Prav zares je šola gorela! Takoj za mojim začudenjem sem že slišala sirene gasilskega avtomobila, ki je panično pridiral izza vogala. Dim se je kar širil po vasi in vsi smo bili prestrašeni. Gorelo je kot zmešano. Mimoidoči nismo mogli verjeti. Jokala sem. Zelo sem jokala. Čez kakšno uro je bilo na srečo že vse pogašeno. Še isti dan je bila novica lahko slišana na radiu. Menda je iz majhne 'vulkan svečke' na torti, katero so spekle naše kuharice, poskočila majhna iskrica, katere ni videl nihče. Tako se je lahko ogenj širil čisto v drug prostor, kot pa so bili vsi delavci šole. Na srečo smo dva dni prej namestili te alarme, ki so poskrbeli, da se nobenemu ni zgodilo nič, saj so jih nemudoma opozorili na ta neljubi požar.

Upam, da sem s to izpovedjo koga naučila, da se mora res paziti in še preden se zgodi nesreča, pravilno odreagirati. Naravne nesreče niso mačji kašelj, kajti nikoli ne vemo, kdaj bo nesreča izbrala prav nas.

Oh, in še nekaj. Ti alarmi pa le niso tako slabi, opozarjajo tudi na napake odraslih in ne samo na nepazljivost lahkomišelnih otrok ...

Blažka MERC PRAPER, 7. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Naravne in druge nesreče.**)

Ljubi kruhek

Vse premalo se zavedamo, kakšen pomen imajo žita za naše življenje. Že v preteklosti so bila glavni vir prehrane, saj se je iz njih naredila moka in so lahko spekli domač kruh, ki je bil veliko bolj zdrav kot bel, ki ga danes kupimo v trgovini. Veliko otrok sploh ne ve, kako se pridelava žito in kako dobimo moko. Brez nje ni kruha.

Babica mi večkrat pripoveduje, kako so včasih v njeni mladosti sejali pšenico in rž, pa tudi druga žita. Kako je bil vsak kmet ponosen na svoj pridelek in za katerega se je zelo bal, da mu ga kruta narava ne bi uničila. Ko je žito dozorelo, je bil za kmeta najlepši čas. Na dan žetve so se zgodaj zjutraj zbrale žanjice, nabrusile srpe in žito požele. Medtem pa so prepevale, največkrat pesem »Pšenička na polju že zori« ali pa »Po Koroškem, po Krajnskem že ajda zori«. Naredile so snope, moški pa so jih postavili v »kope«, ki so se potem sušile na soncu kar na polju ali pa so jih zložili v kozolce. Suhe snope so nato z vozom ali »garami«, ki so jih vlekle krave ali voli, odpeljali s polja na skedenj, kjer so s posebnim strojem ločili slamo od zrna. Slama se je porabila za nastiljanje pri živalih, zrno pa se je shranilo v »kašče«. To zrno so potem zmelili v mlinu, ki so ga imeli doma, in nastala je moka. Moka pa je glavna sestavina za kruh. Včasih se je pekel ržen ali »črn kruh« iz ržene moke, ker bele moke ni bilo tako veliko. Peke kruha so se najbolj veselili otroci, saj so dobili vsak svoj hlebček in to je bil za njih poseben dan. Včasih kruha ni bilo vsak dan na mizi, ker ga ni bilo na pretek, in za vsak košček so bili hvaležni.

Gospodinje so v »deži« zamesile testo, ki ni smelo biti na prepihu. Testo je nato vzhajalo. Ko je bilo dovolj vzhajano, pa so oblikovale hlebčke, ki so ponovno vzhajali. Medtem so pripravile krušno peč, kamor so zložile hlebčke. Kruh se je pekel dobro uro in po hiši se je razlegal vonj po sveže pečenem kruhu, ki so ga vsi oboževali. Danes malokdo pozna ta božanski vonj. Na kmetiji, kjer je živel moj pradedek, otroci še danes ob vsaki peki dobijo majhen hlebček kruha, ki ga lahko »glodajo« še preden se čisto ohladi. Ostali hlebci se morajo ohladiti, preden jih prerežejo. Vsi bi se morali veliko bolj zavedati, da so žita zelo pomembna za naše življenje in zdravje. Hrana, ki je pridelana doma, pa je tudi bolj kvalitetna in zdrava. Na žalost nimamo več pravega spoštljivega odnosa do hrane. Veliko je konča v smeteh, kamor zagotovo ne spada. Verjetno zato, ker je imamo dovolj oz. preveč in je ne znamo ceniti. Lačni otroci iz dežel, kjer hrane primanjkuje, bi jo z veseljem pojedli.

Ceniti moramo tudi pridelovalce žit, predvsem okoliške kmete, ki se trudijo in pridelujejo 'domača' žita. Da pa bi dobili zdrav pridelek, moramo skrbeti tudi za naravo, ki nam daje možnost, da žito zraste. Zemlja, v katero sejemo, ne sme biti zastrupljena z raznimi škropivi in jih tudi ne bi smeli uporabljati. S tem, ko se uporabljajo strupi, se zastruplja zemlja in tako škodujemo naravi, pa še pridelek ni kvaliteten.

Želim si, da bi začeli na žitarice gledati bolj spoštljivo in začeli bolj ceniti zdravo hrano, ki jo iz žit dobimo. To nam poskušajo ponuditi tudi na naši šoli, kjer se trudijo, da otroci dobimo čim bolj zdrave in okusne obroke. Učijo nas tudi o zdravem prehranjevanju, ki ima velik pomen za naše zdravje, razvoj in prihodnost.

Sošolci in sošolke, prijatelji in prijateljice, učiteljice in vsi ostali, pokažimo našim babicam, dedkom, pradedkom ..., da znamo tudi mi ceniti domačo hrano in naravo in da spoštujemo preteklost. S tem pomagamo ohranjati tradicijo in njen pomen, saj naša prihodnost brez tega ne bo nič lepa in rožnata.

Gloria PETREJ, 7. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Od zrna do kruha.**)

Teden

Ponedeljek dolg je prav vsak,
v resnem delu je prvak.
Kako prija en kratek zeh,
da zaspala bi kar na tleh.

Torek nič kaj boljši ni,
spet po spanju mi diši.
Ampak je boljši kot prvak,
ki misli, da je tedenski junak.

Sreda branja je dan,
ne utegne biti zaspan.
Sobo očistim in to tako,
da se sveti kot zlato.

Jooj, saj je že četrtek!
Plesa dan pomeni to.
Sem ter tja in naokrog
plešem, plešem bosih nog ...

Tukaj je moj dragi petek
in začne se nov začetek.

Nov začetek vikenda,
ki prav vsak ga rad ima.

Oj, sobota moja ti!
Dan počitka zdaj sledi.
Se svoji psički posvetim
in v sanje poletim.

Nedelja ni dela dan,
lahko zabavam se in igram.
Ko zaigram na klarinet,
res kar lepši je ta svet.

Kratko sem predstavila vse,
kaj počnem in česa ne.
Četudi komu ni všeč,
verzov teh ne vržem v peč.

Teden poteka od ponedeljka do petka,
potem pa začnemo spet vse od začetka.

Blažka MERC PRAPER, 7. razred

(Pesem je bila nagrajena na **mednarodnem natečaju otroške poezije 'Diječje carstvo'** v Banja Luki.)

Se zavedamo svojih korenin?

Skozi okno so nežno posvetili sončni žarki in me z vso svojo zlato svetlobo prebudili že pred budilko, ki sem jo zvečer skrbno pripravila, da bi me pravočasno prebudila ...

Veliko srečo imam, da se prebujam v toplem in srečnem domu, kjer živim med ljubečimi in dobrimi ljudmi, kjer se počutim varno in zaželeno. Ponosna sem, da sem Slovenka in je moja domovina Slovenija.

Premlada sem, da bi lahko vedela, kaj je domovina, kaj vse je potrebno, da je naša Slovenija to, kar je. Lahko pa zaradi poročanja medijev opazim razliko med različnimi državami. Med razvitim in nerazvitim svetom. Med svobodo in grozno vojno, med večno bedo in norim izobiljem.

Skoraj ni dneva, da ne bi pomislila na prababico, ki mi je velikokrat pripovedovala o svojem težkem otroštvu, o pomanjkanju in o grozotah druge svetovne vojne. Da je naša domovina svobodna, napredna in uspešna, je bilo potrebno opraviti veliko dela. Na vodilnih mestih morajo biti dobri in preudarni ljudje, kot je potrebno na kmetiji, da jo vodi dober gospodar, kateremu pomagajo delavni in pošteni člani družine. Vsako pot in vsako odločitev je potrebno dobro pretehtati in se pravilno odločiti, tako kot je potrebno najti pravo zemljo za določeno vrsto zrna. Le tako je možno dobro gospodariti.

Za dobro gospodarstvo torej ni odgovorna le ena oseba. Jaz menim, da je le v slogi moč. Te moči in sloge pa je na žalost v naši preljubi Sloveniji trenutno premalo. Večkrat pride do groznih in nepotrebnih spotik in nesoglasij. Kje so tisti potrpežljivi in marljivi ljudje, ki so se nekoč tako srčno borili za to našo ljubo domovino? Mar ni v nas niti kapljice te borbene in poštene krvi več? Mar nimamo več potrpežljivosti in sočutja do ubogih, revnih in siromašnih ljudi? Do sirot, ki morajo brez imetja bežati s svojih domov v tuji svet, kjer jih nič dobrega ne čaka, le hrepenenje po miru jih žene v tuj, nepoznan svet. Mi, ki smo na svojem, pa jih preziramo. Da, trdosrčni smo in pohlepni!

Med nami pa je še vedno nekaj resnično dobrih ljudi, ki so tako močno zaverovani v dobra dela, da jim uspeva pridobiti kar nekaj isto mislečih, zato vem, da je še upanje, da bo prevladalo dobro nad zlom.

Upam, da bo žito rodilo zdrave klase in bo iz pšenice nastala kvalitetna moka, iz nje pa slasten, dišeč kruh.

Želim si, da bi obdržali našo ljubo, svobodno domovino Slovenijo in bodo moji vnuki še peli slovenske pesmi in se zavedali svojih korenin.

Katarina HRIBERŠEK, 9. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju z naslovom **Od zrna do kruha.**)

Moje osnovnošolsko potovanje s knjigo v roki

"Najboljša knjiga je najboljša družba."

(Lord Chesterfield)

Branje je res nekaj posebnega. Popelje te v čisto nov svet. Preleviš se lahko v vsako osebo in živiš njeno življenje. Veliko nas vseskozi bere, nekaterim pa se preprosto ne ljubi vzeti knjige v roke in potovati po svetu domišljije ...

Jaz zelo rada berem, zame je branje užitek, zato sem se tudi odločila, da postanem zlata bralka ter dokažem tudi drugim, da se to da.

Letos je bilo na naši šoli kar šest zlatih bralcev: Žan Boženk, Maša Breznik, Zala Goričan, Katarina Hriberšek, Tjaša Mumel Ošep in jaz – Helena Pokeržnik. Vseh devet let smo pridno brali in se trudili ter z užitkom prebrali še zadnje knjige, o katerih smo pripovedovali našim učiteljem slovenščine.

Zlati bralci smo se v Knjižnici Dravograd udeležili dveh srečanj, ki so jih poimenovali »Knjižne mišice«, kjer smo debatirali, se igrali razne besedne igre, iskali knjige in predvsem uživali v družbi učencev iz OŠ Neznanih talcev Dravograd. Prvo srečanje smo imeli 30. 11. 2015, ko smo se skozi pet iger pomerili v poznavanju grdih besed in besednih zvez, drugo pa 18. 4. 2016, ko je bilo srečanje zasnovano v obliki debate, skozi katero so člani sodelujočih skupin skušali dokazati ali ovreči trditve o laži, prijateljstvu in poštenju. Zaključek za vse zlate bralce Koroške je bil 21. aprila 2016 na Prevaljah. Potekal je v Družbenem domu, kjer sta za vzdušje poskrbela Feri Lainšček in Ditka Čepin. Udeležili smo se ga seveda tudi zlati bralci naše šole.

Na naši šoli smo imeli še svoj zaključek bralne značke, katerega smo se udeležili vsi učenci, ki smo v tem šolskem letu osvojili bralno značko. Obiskala nas je Neli Kodrič Filipič, otroška pisateljica in pisateljica mladinskih romanov. Predstavila se nam je v vlogi Pepelke. Pomagali smo ji napisati in narisati novo zgodbo. V svoj nastop je vključevala naše učence, ki so ji z veseljem priskočili na pomoč. Njen nastop mi je bil zelo všeč in upam, da so tudi drugi učenci uživali.

Knjiga me je tako spremljala skozi vsa leta šolanja. Moji dnevi na tej šoli se počasi iztekajo, a knjiga bo zagotovo še naprej ostala moja zvesta spremljevalka.

Helena POKERŽNIK, 9. razred

Beremo lahko tudi med malico.

Beremo poezijo.

Beremo mlajšim učencem.

B
R
A
N
J
E

I
N

B
R
A
L
N
A

Z
N
A
Č
K
A

Pastirci in naša folklorna skupina

Sem učenec 5. razreda in skupaj z mojimi sošolci obiskujem folkloro. Ko sem prvič pomislil nanjo, se mi ni zdelo tako zabavno, saj ples ni moj naravni talent. A kot bi mignil, mi je folkloro postala všeč, saj sem doživel kar veliko lepih trenutkov.

Vaje imamo enkrat tedensko. Ko nam je učiteljica povedala, da gremo na srečanje v Mislinjo, smo kar vriskali od veselja. Najprej nismo vedeli, kako bi se predstavili. Učiteljica Zdenka je bila res domiselna, saj je imela veliko idej.

Tako smo se v sredo, 13. 4. 2016, udeležili območnega srečanja otroških folklornih skupin Koroške v Mislinji. Predstavili smo se s spletom Pastirci. V njem je prikazano, kako zjutraj pastirce prebudi ptičje petje, zmolijo molitev in veseli odhitijo na pašo. Tam se igrajo različne igre: ptiča vagat, igre s palicami in hoja po rokah. Prepir premagajo s petjem in plesom. Domov se vrnejo utrujeni in splet se konča z večerno molitvijo.

Za solista pri pesmi Na planincih so izbrali mene. Slišalo se je kar zabavno, zato nisem rekel nič. Malo pa me je bilo res sram, saj nisem vedel, kako uspešno bom nastop izvedel. Čez nekaj časa sta v razred prišli Stela in Jasmina iz 6. razreda, ki sta peli drugi glas. Na moje veselje se mi je posrečilo in sem zraven pel tudi sam, poleg mene pa še sošolka Elma.

Potem smo iskali godce. Pridružili so se nam učenci iz 7. razreda – Blaž z diatonično harmoniko, Gloria s klarinetom in Naomi z violino. Nastop je popestril tudi učenec Nace iz 4. razreda z blokflavto. Skupaj nas je bilo 26.

Zelo smo se potrudili, zato je na srečanju naša folklorna skupina dosegla regijsko raven in si zaslužila srebrno priznanje. V oblekah pa sem se počutil čudovito, saj sem izgledal kot moj stari oče v mladih letih.

Timotej ŽVIKART, 5. razred

Pastirci na odru

Ansambl

Gledališka skupina Šentjanščice

Letos se je učiteljica Renata Sešel odločila, da pripravi gledališko igro z naslovom O deklici, ki je prehitro rasla. K sodelovanju je povabila učence od 2. do 6. razreda. Izbranih nas je bilo veliko učencev. Z vajami smo pričeli meseca oktobra in vsak torek smo pridno vadili.

Prvič smo se predstavili 1. aprila 2016 v Domu borcev. Čez en teden smo nastopali na Ravnah na Koroškem. Imeli smo kar nekaj sotekmovalcev.

To so bili nastopajoči gledališkega krožka OŠ Vuzenica, člani dramskega krožka OŠ Neznanih talcev Dravograd, učenci izbirnega predmeta

retorika z Druge osnovne šole Slovenj Gradec ter gledališčniki OŠ Vuzenica. Nekaj dni kasneje smo izvedeli, da smo se uvrstili na regijsko tekmovanje. Poleg nas so bili izbrani tudi člani dramskega

Med gledalci

krožka OŠ Neznanih talcev Dravograd. Tako smo čez deset dni tekmovali v Črni na Koroškem. Meni osebno je igra zelo všeč, saj je nekaj posebnega. Komaj sem čakala na torek, ko smo imeli vaje. Prav tako tudi drugi gledališčniki uživajo ob igri.

Lana KRAJNC, 5. razred

Skupinska

Na odru

Pohod na Rahtel

V soboto, na lep jesenski dan, smo se zbrali na parkirišču pred gostiščem Murko, od koder smo se odpravili na pohod na Rahtel.

S seboj smo vzeli nahrbtnik s hrano in pijačo. Na začetku poti smo si ogledali zemljevid poti in izbrali eno izmed možnih. Odpravili smo se po hribu navzgor. Na pol poti smo si ogledali izvir pitne vode in se počasi vzpenjali po poti. Malo pod vrhom smo prispeli na jaso, od koder je bil prelep razgled na mesto Slovenj Gradec. Napravili smo kar nekaj fotografij in se odpravili naprej. Na kmetiji blizu poti smo videli zelo star traktor in kokoši.

Končno smo prispeli na vrh in se okrepčali z malico in pijačo. Prijazna gospa nam je skuhala tudi čaj. Kar nekaj časa smo uživali na terasi gostilne, kjer so nas prijetno božali sončni žarki. Pred odhodom smo naredili skupinsko fotografijo in se počasi odpravili v dolino. Nazaj smo se odpravili po drugi poti, ki nas je vodila po močno zaraščenem gozdu. Ves čas poti smo opazovali table z napisi imen posameznih dreves, ki tam rastejo.

Končno smo prišli v dolino in se odpravili domov. Pohod na Rahtel je bil zabaven in poučen.

Lana KRAJNC, 5. razred

Na Kremžarjevem vrhu

Pohod na Kremžarjev vrh

Planinsko društvo Dravograd je za učence osnovne šole Dravograd in Osnovne šole Šentjanž organiziralo pohod na Kremžarjev vrh. Vsak je dobil svojo prijavnico, ki smo jo morali vrniti, če smo se hoteli pohoda udeležiti.

V meseca aprilu smo se neko soboto zjutraj zbrali pred šolo in se skupaj odpeljali do cerkvice sv. Jurija na Legnu. Malo naprej smo zavili levo in se zapeljali do kmetije Venišnik. Pot se je začela. Po nekaj minutah ravnine je bila pred nami prva strmina. Zelo smo morali paziti, kje hodimo, saj je bilo na poti zelo veliko kamenja, lesa in še česa drugega. Paziti smo morali tudi, da nismo stopili v blato, zato smo šli velikokrat po drugi poti. Čez nekaj časa smo si vzeli malo odmora in se okrepčali. Nato smo nadaljevali pot. Takrat se je videla razlika med tistimi pravimi pohodniki in tistimi, ki na dan prehodijo bolj malo. Potem smo prispeli na cesto. Tam se je odmor podaljšal še za kakšno minutko ali dve. Ko smo se odpočili, nas je čakala največja strmina. Kmalu smo videli prvo in edino hišo ob poti.

Na vrhu smo videli zelo lepo kapelico, ki je imela dva zvona, s katerima smo zvonili za zdravje. Čakalo nas je še pet minut hoje in prispeli smo do koč. Bilo je zelo mrzlo, zato smo vstopili vanjo. Tam smo si lahko kupili razglednice, značke, čaj, jabolčni zavitek in še kaj. Veliko smo se pogovarjali in jedli priboljške, ki smo si jih prinesli od doma. Zunaj smo se še fotografirali, nato pa odpravili nazaj v dolino.

Pot navzdol je hitreje minila, ampak po mojem mnenju je bila malo težja. Ko smo prišli do parkirišča, smo bili vsi veseli, da smo se udeležili pohoda. Sklenili smo, da se še kdaj skupaj odpravimo v naravo, saj je bilo zares super.

Klavdija VRBAČ, 5. razred

Raziskovalna naloga: ARHITEKTURNI BISERI NAŠEGA KRAJA

Učenke 8. in 9. razreda (Patricija Pogorelčnik, Katarina Hriberšek in Maša Breznik) smo se kar nekaj mesecev ukvarjale z raziskovalno nalogo z naslovom ARHITEKTURNI BISERI NAŠEGA KRAJA, in sicer s poudarkom na arhitekturnih značilnostih cerkva. Za raziskovalno nalogo smo potrebovale veliko gradiva, ki še ni dostopno, zato smo si cerkve, ki smo jih obravnavale, podrobno ogledale ter pofotografirale. Ker smo želele cerkve res dobro raziskati, smo si zastavile naslednje cilje:

- naučiti se osnovnih metod zbiranja dokumentacije v zvezi z gradnjo in obnovo objektov, ki so pod spomeniškim varstvom;
- analizirati obstoječe stanje objektov, okolice ter njihovo aktualizacijo v turistični dejavnosti;
- spoznati značilnosti posameznih arhitekturnih slogov in materialov;
- potrditi ali ovreči hipoteze, ki smo jih postavile na začetku našega raziskovanja.

Preden smo pričele s podrobnim raziskovanjem, smo anketirale učence naše šole, da bi izvedele, kako dobro poznajo našo kulturno dediščino.

Z raziskovanjem smo spoznale, da je arhitektura resnično pomembna v našem življenju, saj ga bogati, njeni biseri pa s ponosom navdajajo številne generacije.

To nalogo smo vse tri predstavile na regijski predstavitvi MRK na OŠ Prežihovega Voranca na Ravnah na Koroškem in se z njo uvrstile na državno tekmovanje v Murski Soboti, kjer smo prejele **srebrno priznanje**.

Patricija POGORELČNIK, 8. razred

Turizmu pomaga lastna glava

Učenke 8. in 9. razreda smo se letošnje leto udeležile festivala TPLG (Turizmu pomaga lastna glava). Letošnja téma je bila **Zeleni turizem** in na podlagi tega smo se odločile, da bo naš glavni motiv picikl, kateremu smo kasneje dodali še besedico cajt, tako je nastal **piciklcajt**.

V tej nalogi smo se naučile predvsem skupinskega dela, kajti sam lahko narediš veliko, a skupaj lahko naredimo še več. Poleg timskega dela pa smo se lahko preizkusile v svojih ročnih in kuharskih spretnostih. Pripravljale, izdelovale, mešale, kuhale, zavijale, risale, pisale, klicale, prepričevale smo in tako pripravile našo predstavitev. Dodale smo še par detajlov in že je napočil 7. 4. 2016, dan, ko smo odšle v Velenje, kjer smo svojo nalogo tudi predstavile.

Tisti dan smo bile vse polne navdušenja, saj je bil to tudi naš prvi TPLG festival. Našo nalogo smo kar se da energično in dobre volje predstavile komisiji in ostalim udeležencem festivala. Poleg dobrega razpoloženja in novih izkušenj smo se še posebej razveselile, ko smo se v Velenju odlično izkazale na kvizu in zmagale. Naše veselje pa je doseglo vrhunec, ko smo si prislužile zlato priznanje za najboljši

predstavljen projekt, kar je pomenilo tudi to, da smo se 19. 4. udeležile državnega tekmovanja v Mariboru.

Za državni festival smo se zelo potrudile, si nabrале kondicijo in projekt predstavile velikemu številu obiskovalcev, ki so bili navdušeni nad njim. Po rezultatih sodeč je bila navdušena tudi komisija, ki nam je na koncu podelila priznanje za sodelovanje in pa zlato priznanje za najbolj izvirno zeleno dogodivščino na festivalu.

Kot pravi Lorka: "Zeleno, ki te ljubim zeleno." Tudi me smo vzljubile naš zeleni projekt, v katerem smo neskončno uživale.

Katja COPOT, 9. razred

Raziskovalna naloga iz zgodovine

Učenci sedmega in devetega razreda (Larisa Korinšek, Ana Kreft, Ema Gaberšek Jelenko, Žan Kac, Helena Pokeržnik in Zala Goričan) smo se letos lotili raziskovalne naloge iz zgodovine. Letošnja razpisana tema nas je zelo navdušila in takoj smo imeli idejo, kaj bi raziskovali.

Namen naše naloge je bil, da raziščemo življenjsko pot in ustvarjanje Ludvika Ornika ter z njim povezano Tekstilno industrijo Otiški Vrh (TIO). Zanimal nas je tudi življenjski standard zaposlenih, ki se je z uspešnostjo TIO zelo spreminjal.

Najprej smo izbrali naslov, ki bi bil vezan na to vsebino, in sicer: Življenjska pot Ludvika Ornika – sonce in sence Tekstilne industrije Otiški Vrh. Postavili smo si tudi tri hipoteze, ki smo jih skozi nalogo potrdili ali ovrgli.

Ugotovili smo, da je imel Ludvik Ornik kljub mnogim uspehom tudi padce, iz ustnih virov pa izvedeli, da je bil zelo prijazen in delaven človek. Naredili smo veliko anket in intervjujev. Iz anket smo izvedeli, da večina naših učencev in otrok iz vrtca sploh ni vedelo za Tekstilno industrijo Otiški Vrh niti, kaj so tam izdelovali, zato smo se še bolj potrudili pri naši nalogi, ki jo bomo za konec tudi predstavili učencem naše šole.

Intervjuji so bili dokaz, da je bila TIO zelo pomembna za našo širšo okolico, saj je bilo tam zaposlenih veliko ljudi. Skozi nalogo smo predstavili življenje Ludvika Ornika in njegove družine: kaj vse je preživel na svoji poti, kako je zgradil TIO, kakšno je bilo vzdušje v tovarni in kaj na tem mestu stoji danes.

S to nalogo smo se veliko naučili o preteklosti našega kraja in vanjo vložili veliko truda. Ta trud se nam je obrestoval 27. 5. 2016, ko smo nalogo predstavili v Domžalah, kjer smo prejeli zlato priznanje.

Helena POKERŽNIK, 9. razred

Izdelki za božični bazar

Regijski parlament na Ravnah

DOSEŽKI UČENCEV OŠ ŠENTJANŽ PRI DRAVOGRADU V ŠOLSLEM LETU 2015/2016

IME IN PRIIMEK UČENCA	razred	DOSEŽEK
Zala Goričan	9. r	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto in srebrno priznanje – vesela šola • bronasto priznanje iz logike ter udeležba na državnem tekmovanju • bronasto Preglovo priznanje in udeležba na državnem tekmovanju
Helena Pokeržnik	9. r	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno Vegovo priznanje
Žan Boženek	9. r	<ul style="list-style-type: none"> • udeležba na državnem prvenstvu v veleslalomu (20. mesto)
Gregor Sevčnikar	8. r	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto priznanje iz logike ter udeležba na državnem tekmovanju
Aleksander Ramšak	8. r	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto Preglovo priznanje in udeležba na državnem tekmovanju
Tjaša Uršnik	8. r	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto Preglovo priznanje in udeležba na državnem tekmovanju
Blaž Javornik	7. r	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto priznanje iz logike ter udeležba na državnem tekmovanju
Matija Pajenk	7. r	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno Vegovo priznanje
Maša Robin	7. r	<ul style="list-style-type: none"> • udeležba na državnem prvenstvu v veleslalomu (6. mesto)
Nika Krajcer	6. r	<ul style="list-style-type: none"> • udeležba na državnem prvenstvu v šahu

TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA

Učenke 8. in 9. razreda:

Zala Goričan,
Maja Kac,
Helena Pokeržnik,
Janja Rek,
Maša Breznik,
Katja Copot,
Neja Hranjec,
Urška Komerički in
Nuša Poročnik

so se udeležile 30. festivala »Turizmu pomaga lastna glava« z naslovom Zeleni turizem. Osvojile so zlato priznanje.

RAZISKOVALNA NALOGA ZGODOVINSKEGA KROŽKA:

ŽIVLJENJSKA POT LUDVIKA ORNIKA – SONCE IN SENCE TEKSTILNE INDUSTRIJE OTIŠKI VRH

Sodelovali so učenci:

Larisa Korinšek
Ema Gaberšek Jelenko
Žan Kac
Ana Kreft
Helena Pokeržnik
Zala Goričan

Prejeli so zlato priznanje.

RAZISKOVALNA NALOGA S PODROČJA ARHITEKTURE IN GRADBENIŠTVA – ARHITEKTURNI BISERI NAŠEGA KRAJA

Sodelovale so učenke:

Katarina Hriberšek

Maša Breznik

Patricija Pogorelčnik

Prejele so srebrno priznanje.

LITERARNI NATEČAJI

V šolskem letu 2015/2016 so učenci z literarnimi prispevki sodelovali na raznih literarnih natečajih in prejeli naslednje nagrade:

Društvo invalidov Dravograd »Invalidi in šport«

Eva Paradiž, 3.

Tjaša Samec, 5.

Hana Filipič, 5.

Lara Kotnik, 5.

Aljaž Gaberšek Jelenko, 5.

Jaroš Strašek, 6.

Anne Marie Pöpper, 6.

Blažka Merc Praper, 7.

Vsi so prejeli priznanja in nagrado ter bili povabljeni na Dan odprtih vrat.

Natečaj o kralju Matjažu

- Blažka Merc Praper, 7.

Prejela nagrado na prireditvi Gradovi kralja Matjaža.

Naravne in druge nesreče – Delujmo preventivno

V kategoriji literarnih izdelkov so prejeli priznanje in nagrado:

Lana Gnamuš, 3.

Aleks Jeseničnik, 3.

Lana Kotnik, 3.

Teo Krnetič, 3.

Zoja Sedeljšak, 3.

Lana Krajnc, 5.

Blaž Javornik, 7.

Blažka Merc Praper, 7.

V kategoriji likovnih izdelkov sta za izdelan strip dobili nagrado Špela Konečnik in Eva Paradiž.

Diječe carstvo (Mednarodni festival otroške poezije, Banja Luka)

- Blažka Merc Praper, 7.

Nagrajena, uvrščena med finaliste iz vseh republik bivše Jugoslavije

(5 iz Slovenije), objavljena na prireditvi v Banja Luko (20., 21. 4. 2016)

* Ni se udeležila zaključne prireditve.

Od zrna do kruha

- Gloria Petrej, 7.

- Katarina Hriberšek, 9.

Natečaj Zdravko Lidl

Nagrajen je bil cel 3. razred.

BRALNA ZNAČKA

Tudi v šolskem letu 2015/2016 so učenci pridno brali, da bi osvojili Prežihovo bralno značko.
Razredna stopnja (102 učenca)

razred: 23

razred: 22

razred: 21

razred: 16

razred: 20

Vsi učenci so prejeli priznanje.

Na predmetni stopnji pa je bralno značko osvojilo 35 učencev:

11 učencev v 6. razredu (priznanje)

12 učencev v 7. razredu (bronasta Prežihova bralna značka)

6 učencev v 8. razredu (srebrna Prežihova bralna značka)

6 učencev v 9. razredu (zlata Prežihova bralna značka)

Vsi učenci 9. razreda, ki so osvojili bralno značko (Maša Breznik, Tjaša Mumel Ošep, Žan Boženk, Helena Pokeržnik, Zala Goričan in Katarina Hriberšek), so hkrati tudi »zlati bralci«, kar pomeni, da so brali za bralno značko vseh devet let šolanja. Ti učenci so prejeli tudi spominsko priznanje za zvestobo knjigi in bralni znački ter knjižno nagrado.

UČENCI SO BRALI TUDI ZA ANGLEŠKO IN NEMŠKO BRALNO ZNAČKO.

Pri nemški bralni znački so sodelovali učenci 4., 5., 7., 8. in 9. razreda.

V 4. razredu je sodelovalo 11 učencev. Učenka Alja Uršnik je osvojila zlato priznanje. Ostali so osvojili bronasto priznanje.

V 5. razredu je sodelovalo 9 učencev. Vsi so osvojili bronasto priznanje.

V 7. razredu je sodelovalo 19 učencev. Vsi so osvojili bronasto priznanje.

V 8. razredu je sodelovalo 11 učencev. Srebrno priznanje je osvojil David Libnik, zlato pa Tjaša Uršnik in Gašper Jordan.

V 9. razredu je sodelovalo 13 učencev, Helena Pokeržnik je osvojila srebrno priznanje.

Pri angleški bralni znački je 30 učencev od 4. do 9. razreda prejelo srebrna in zlata priznanja.

V 4. razredu so 4 učenci osvojili zlato priznanje, 5 učencev pa srebrno.

V 5. razredu sta 2 učenca osvojila zlato priznanje, 3 učenci pa so osvojili srebrno priznanje.

V 6. razredu sta 2 učenki osvojili zlato priznanje in prav toliko srebrno.

V 7. razredu sta 2 učenki osvojili zlato priznanje, 5 učencev pa srebrno.

V 8. razredu sta 2 učenki osvojili zlato priznanje, 1 učenka pa srebrno.

V 9. razredu sta 2 učenki osvojili srebrno priznanje.

GLEDALIŠČE

Člani gledališke skupine Šentjanščice: Stella Burzič, Lana Krajnc, Klavdija Vrbač, Tjaša Samec, Nika Smolinger, Anika Sešel, Zoja Sedeljšak, Lara Kotnik, Ema Barth, Kaja Koren, Nastja Proje, Špela Konečnik, Teo Koren in Jan Kušej so prejeli Srebrno plaketo na srečanju otroških gledaliških skupin Koroške.

FOLKLORA

Srebrno priznanje za dosežek na regijskem nivoju na območnem srečanju otroških folklornih skupin Koroške – Mislinja.

ŠAH

Področno prvenstvo za posameznike:
Fantje F 9: 2. mesto – Ilija Jovanov

Področno ekipno prvenstvo:
Dekleta D 12: 2. mesto (Laura Krivec, Nika Krajcer, Jasmina Pokeržnik)

20. POSAMIČNO OSNOVNOŠOLSKO DRŽAVNO PRVENSTVO V ŠAHU

Nika Krajcer – 22. mesto

ŠPORT

KEGLJANJE

Udeležba na občinskem prvenstvu ter uvrstitev na področno tekmovanje: Nika Smodiš, Ana Kreft, Diana Areh in Jakob Logar.

PLES

Udeleženci področnega šolskega plesnega festivala v Slovenj Gradcu so ekipno osvojili I. mesto in se uvrstili na državno tekmovanje: Ema Gaberšek Jelenko, Blažka Merc Praper, Katja Copot, Diana Areh, Janja Rek in Žan Kac.

Na reviji pevskih zborov

Na 1. šolski dan

Menjava igrač

Sprejem prvošolčkov v Šolsko skupnost

Kulturni dan Maribor

ZLATA, SREBRNA IN BRONASTA PRIZNANJA

KEMIJA			
		bronasto	4
BIOLOGIJA			
		bronasto	1
GEOGRAFIJA			
		bronasto	3
MATEMATIKA			
		bronasto	5
		srebrno	2
RAZVEDRILNA MATEMATIKA			
		bronasto	3
LOGIKA			
		bronasto	19
ANGLEŠČINA			
		bronasto	2
SLOVENŠČINA			
		bronasto	17
VESELA SOLA			
		bronasto	1
		srebrno	1
FIZIKA			
		bronasto	2
RAČUNALNIŠKO TEKMOVANJE BOBER			
		bronasto	6
SKUPAJ			
bronasta			63
srebrna			3

Slovenski zajtrk

Zlati bralci

FOTOUTRINKI

ŠENTJANŠČICE

2015/2016

Besedila so prispevali učenci razredne in predmetne stopnje.

Izbor besedil so na razredni stopnji opravile razredničarke, na predmetni stopnji pa učiteljici in učitelj slovenščine.

Fotografije so nastajale ob izvajanju posameznih dejavnosti, risbice pri pouku, podaljšanem bivanju in likovnem krožku.

Jezikovni pregled in ureditev besedil: **Lilijana LADRA**

Izbor risbic in fotografij: **Irena PRASNIC**

Računalniška obdelava: **Marko HAVLE**

Šentjanž, junij 2016